

DE STER

91STE JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN NOVEMBER 1991

DE STER

NOVEMBER 1991

Op de omslag:

Angele Armand Sturgess, een van de vele Haïtianen die een zending in eigen land hebben vervuld, is lid van de Gemeente Pétionville in Port-au-Prince, de hoofdstad van Haïti. (Zie 'Hoop voor de Haïtiaanse heiligen', blz. 10.)
Fotograaf: Jed VanDenBerghe

ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
'HET IS VAN U VEREIST ALLE MENSEN TE VERGEVEN'	
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
HOOP VOOR DE HAITIAANSE HEILIGEN	
ELIZABETH EN JED VANDENBERGHE	10
DE ZALIGSPREKINGEN: DE WEG NAAR DE HEILAND	
S. MICHAEL WILCOX	25
ONS GELOOF UITEN: HLD-KUNST RICHARD G. OMAN	36
UIT DE SCHADUW DES DOODS . . . LIEFDE LOIS OWEN TUCKER	44

VOOR DE JONGEREN

ROSIE TOT ZEGEN MARY LOU HARWARD	8
VRAAG EN ANTWOORD	
HOE KAN IK MIJN DRIFTBUIGEN IN DE HAND HOUDEN?	20
GEWELDIG! GEWELDIG! GEWELDIG! DONNA SHIN	32

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
EEN LEVEN MET DE HEILAND ALS MIDDELPUNT	24

DE KINDERSTER

DE GROOTSTE SCHAT IN DE HELE WERELD	
JULIE LAMBERT	2
BRIEVEN SCHRIJVEN IS LEUK!	4
VAN VRIEND TOT VRIEND	
OUDERLING GENE R. COOK	6
PARTICIPATIEPERIODE	
DE MOED OM HET GOEDE TE KIEZEN LAUREL ROHLFING	8
VOOR KLEINE VRIENDEN	
MARJOLIJN EN HET BOEK VAN MORMON VICKI BLUM	10
VEEL PIEZIER	
VIJF BIJ VIJF LORI WINDER	13
LUCHT TEGENOVER WATER	13
ONZE ALGEMENE AUTORITEITEN SUSAN MEEKS	13
JOHN TAYLOR KELLENE RICKS	14

INGEZONDEN BRIEVEN

GELOOFSVERSTERKEND

Ik kan u niet genoeg bedanken voor de nuttige, relevante en geloofsversterkende verhalen in de *Tambuli*, het kerkelijk tijdschrift dat wij hier op de Filipijnen ontvangen. De artikelen helpen mij de banden te verbeteren met mijn familie, mijn naasten en, bovenal, mijn Hemelse Vader.

Iedere keer dat ik erin lees, worden mijn lasten lichter, wordt mijn geloof versterkt en ontvang ik de verzekering dat God, ondanks mijn tekortkomingen, werkelijk mijn gebeden hoort.

Mijn 2-jarig zontje heeft belangstelling gekregen voor de kinderbijlage van het tijdschrift en ik kan haast voelen hoe geweldig hij het vindt wanneer wij samen de verhaaltjes lezen. Dat samen lezen van het tijdschrift helpt ons een hechter gezin te worden en versterkt ons om de druk van de wereld te kunnen weerstaan.

Leannell M. Sumagpao
Wijk San Pedro
Ring Las Piñas Filipijnen

EEN BETER GEZINSLEVEN

Ik feliciteer u met het tijdschrift *A Liahona* (Portugees). Iedere maand weer helpen de artikelen mij om thuis en in de kerk beter mijn best te doen.

Ik hoop dat het tijdschrift het leven van vele mensen nog heel lang ten goede zal beïnvloeden.

Rosilda Maria de Souza Juventino
Wijk São Bernardo 3
Ring São Bernardo Brazilië

EEN VERSTERKT GETUIGENIS

Ik lees graag *Der Stern* (Duits). Mijn getuigenis wordt erdoor versterkt en ik kijk reikhalzend uit naar ieder nieuw nummer. Ik geniet in het bijzonder van de boodschap van het Eerste Presidium en van de artikelen over de inspanningen van de kerk om het evangelie te verbreiden.

Ik zou graag meer artikelen willen zien over het priesterchap en het zendingswerk.

Karl-Werner Bartsch
Wijk Neurenberg
Ring München Duitsland

WELKOM E GEBEURTENIS

Ik wil u laten weten dat *L'Étoile* (Frans) een grote zegen voor mij is. Ik lees het tijdschrift al twee jaar en iedere maand opnieuw worden mijn hart en geest en geloof geraakt door de artikelen die erin staan. Dankzij *L'Étoile* ben ik beter gaan begrijpen hoeveel de Heer ons liefheeft en helpt.

In mijn kleine wijk in Tontouta is het rondelen van het nieuwe nummer een welkom gebeurtenis waar we iedere keer naar uitkijken. De volgende zondag bespreken de wijkleden de artikelen die zij gelezen hebben. Iedereen vertelt hoe een bepaald verhaal hun leven heeft beïnvloed en hun getuigenis heeft verhoogd.

Door middel van dat tijdschrift worden miljoenen HLD-gezinnen verenigd door iets te weten te komen over kerkleden in andere delen van de wereld. Hun ervaringen en geloof maken ons duidelijk hoe wij allemaal, op onze eigen manier, onze naasten kunnen dienen.

Dankzij de aanmoediging van

onze kerkleiders om goede initiatieven in de maatschappij te steunen, bijvoorbeeld, helpen een aantal van ons op de school van onze kinderen. Wij weten dat onze inspanningen succes kunnen hebben als wij God op de eerste plaats stellen en zo leven dat de Geest bij ons kan zijn.

Yvanna Le Pironnee
Tontouta
Nieuw-Caledonië

VAN DE REDACTIE

Wij waarderen onze trouwe lezers en nodigen u uit om ons uw brieven, artikelen en verhalen te sturen, in welke taal dan ook. Vermeld alstublieft uw volledige naam, adres, wijk/gemeente en ring/district. Wij hebben genoten van de reeds ontvangen brieven en artikelen en zien ermaar uit nog meer van onze lezers te horen.

Ons adres is: *International Magazines*, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

DE STER

November 1991 91ste jaargang Nummer 11

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:
Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd kerkelijke tijdschriften:
Thomas L. Peterson

Hoofd afdeling leerplannen:
Ronald L. Knighton

Internationale tijdschriften:
Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderen
De Anne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidingsgevend art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:
Kerkelijk Vertaalkbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-40260
Hoofvertaalkbureau: P. J. Stolp
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administrateur: J. P. van Oudheusden

Uitgever:
Kerke Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0161-7210334

© 1991 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Jslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:
Nederland: f32,00
België: Bfr. 590,00
USA/Canada: US \$10,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptorgoed ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar
Printed in Germany

PBMA 9111 DU

91991 120
Dutch

'Het is van u vereist alle mensen te vergeven'

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Een vergevensgezinde geest en een houding van liefde en mededogen jegens hen die ons naar ons gevoel onjuist bejegend hebben, is de essentie van het evangelie van Jezus Christus. Wij allen hebben die geest nodig. De hele wereld heeft er behoefte aan. De Heer heeft van die geest getuigd. Als geen ander was Hij een groot voorbeeld van vergevensgezindheid.

Tijdens zijn doodsstrijd aan het kruis op Golgota, met zijn lage en gehate aanklagers in zijn buurt, wie Hem tot deze verschrikkelijke kruisiging gebracht hadden, riep Hij uit: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Niemand van ons wordt gevraagd om op zo'n edelmoedige wijze te vergeven, maar ieder van ons is onder een goddelijk uitgesproken verplichting om de ander de hand van vergeving en genade toe te reiken. De Heer heeft in een openbaring verklaard: 'In dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkander niet in hun hart; en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gekastijd.

'Daarom zeg ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven. Want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.

'En gij dient in uw hart te zeggen: Laat God tussen mij en u oordelen, en u volgens uw daden vergelden' (LV 64:8-11).

Wij hebben grote behoefte aan de toepassing van dit goddelijke beginsel en het daaraan verbonden beginsel bekering! Wij zien de behoefte hiertoe in het gezin, waar onbeduidende misverstanden opgeblazen worden tot

Tijdens zijn doodsstrijd aan het kruis, riep de Heiland uit: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Als er iemand is die in zijn hart het giftige brouwsel van vijandschap ten opzichte van een ander koestert, smeeik ik die persoon de Heer te vragen om de kracht om te vergeven.

grote ruzies. Wij zien het tussen buren die een onbelangrijk geschil laten uitgroeien tot oneindige verbittering. We zien het bij zakenrelaties die ruzie maken en weigeren tot een compromis te komen en elkaar te vergeven. In de meeste gevallen zou er tot zegen van allen een oplossing gevonden kunnen worden als beide partijen bereid zouden zijn om rond de tafel te gaan zitten en de zaak in alle rust te bespreken. In plaats daarvan verdoen zij hun tijd met het koesteren van wrok en het smeden van vergeldingsplannen.

In het eerste jaar van de organisatie van de kerk, toen Joseph Smith herhaaldelijk werd gearresteerd en berecht op valse aantijgingen door hen die hem onrecht wilden aandoen, zei de Heer door middel van openbaring tegen hem: 'En wie ook met u voor het gerecht zal gaan, zal door de wet worden vervloekt' (LV 24:17). Dat heb ik zien gebeuren bij hen die tegen elke prijs vasthielden aan hun grieven. Zelfs zij die hun geschil wonnen, schenen daarna weinig innerlijke vrede te hebben. Hoewel zij er financieel misschien beter van zijn geworden, hebben zij iets van grotere waarde verloren.

VERMIJD VERBITTERING

Guy de Maupassant, de Franse schrijver, vertelt het verhaal van een boer, Hauchecome, die op marktdag naar het dorp kwam. Terwijl hij over het dorpsplein stapte, viel zijn oog op een eindje touw dat op straat lag. Hij raapte het op en stopte het in zijn zak. Die handeling werd gezien door de smid met wie hij kort geleden een woordwisseling had gehad.

Later op de dag werd het verlies van een geldbuidel gemeld. Hauchecome werd gearresteerd op aanwijzing van de smid. Hij werd voor de rechter geleid, die hij zijn onschuld wilde bewijzen door het stukje touw

te laten zien dat hij had opgeraapt. Maar ze geloofden hem niet en lachten hem uit.

De volgende dag werd de geldbuidel gevonden en Hauchecome werd vrijgesproken van alle kwaad. Maar gebelgd over de vernedering die hem vanwege een valse beschuldiging ten deel was gevallen, werd hij verbitterd en wilde het niet laten rusten. Niet bereid te vergeten en te vergeven, dacht en praatte hij nergens anders meer over. Hij verwaarloosde zijn boerderij. Waar hij ook ging, iedereen die hij ontmoette, moest aanhoren hoe onrechtvaardig hij was behandeld. Dag en nacht lag hij erover te tobben. Geheel bezeten door zijn grieven, werd hij vreselijk ziek en stierf. Al ijlend in zijn doodsstrijd, mompelde hij herhaaldelijk: 'Een stukje touw, een stukje touw' (in: *The Works of Guy de Maupassant*, Black's Reader Service, Roslyn, New York, blz. 34-38).

Met andere figuren en omstandigheden kan dit verhaal ook nu telkens weer verteld worden. Hoe moeilijk is het voor ons hen te vergeven die ons gekwetst hebben. We hebben allemaal de neiging geobsedeerd te raken door het kwaad dat ons is aangedaan. Die obsessie groeit uit tot een knagende en verterende zweer. Is er een deugd die tegenwoordig meer in praktijk moet worden gebracht dan de deugd van vergeven en vergeten? Er zijn mensen die dat beschouwen als een teken van zwakte. Is dat zo? Ik ben van mening dat het geen intelligentie of kracht vergt om wrok te koesteren over aangedaan leed, of om kwaliteiten te grabbel te gooien om vergeldingsacties uit te denken. Er is geen vrede in de koestering van wrok. Er schuilt geen geluk in het afwachten van de dag waarop u uw gram kunt halen.

Paulus spreekt over 'die zwakke, armelijke krachten' (Nieuwe Vertaling NBG, Galaten 4:9) in ons leven. Is er iets zwakker of armelijker dan de instelling

het leven te slijten in een eindeloze opeenvolging van bittere gevoelens en wraakgedachten jegens hen die ons misschien hebben beledigd?

Joseph F. Smith presideerde de kerk in een tijd van grote verbittering jegens de heiligen der laatste dagen. Hij was het doelwit van vuige aantijgingen, van onafgebroken kritiek van columnisten, zelfs in zijn eigen kringen. Hij werd gehekeld en was het mikpunt van veel redactionele spot. Luister naar zijn reactie op hen die hem voor schut zetten: 'Laat ze met rust. Laat ze begaan. Geef ze al de vrijheid van meningsuiting die ze willen. Laat ze hun verhaal schrijven en hun eigen ondergang bewerkstelligen' (in: *Gospel Doctrine*, vijfde druk, Deseret Book Co., Salt Lake City 1939, blz. 339).

En in de geest van vergeven en vergeten ging hij voort met zijn werk en leidde hij de kerk naar nieuwe groei en opmerkelijke resultaten. Toen hij stierf schreven velen die hem hadden bespot in lovende bewoordingen over hem.

Ik herinner mij eens een lang gesprek met een echtpaar dat naar mijn kantoor was gekomen. Er was onenigheid tussen hen. Ik wist dat hun liefde voor elkaar eens groot en hecht was geweest. Maar beiden hadden er een gewoonte van gemaakt over de fouten van de ander te spreken. Onwillig elkaar de fouten die we allemaal maken te vergeven, die te vergeten en eraan voorbij te gaan, hadden zij zolang op elkaar gevit, dat de liefde die zij eens voor elkaar hadden gekoesterd, was weggeëbd. Hun liefde strandde op de rotsen van een echtscheiding. Nu zijn er alleen nog de eenzaamheid en de wederzijdse beschuldigingen. Ik ben ervan overtuigd dat ze nog steeds bij elkaar zouden zijn en nog steeds even veel van elkaar gehouden zouden hebben als er zelfs maar een sprankje bekering en vergevingsgezindheid aanwezig was geweest.

VREDE DOOR VERGEVENSGEZINDHEID

Als er iemand is die in zijn hart het giftige brouwsel van vijandschap ten opzichte van een ander koestert, smee ik die persoon de Heer te vragen om de kracht om te vergeven. Het uiten van dat verlangen zal ten grondslag liggen aan uw bekering. Het is misschien niet gemakkelijk, en het zal misschien niet snel gaan. Maar wanneer u er oprecht naar streeft en het zoekt, zal het komen. En al laten zij die u hebt vergeven u niet met rust en blijven zij u dreigen, u weet dat u heeft gedaan wat u kon om een verzoening tot stand te brengen. Er zal dan een vrede in uw hart komen, die u anders nooit gekregen zou hebben. Die vrede zal de vrede zijn van Hem, die gezegd heeft:

'Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven' (Matteüs 6:14-15).

DE VERLOREN ZOON

Ik ken geen mooier verhaal dan dat van de verloren zoon, dat u kunt lezen in het vijftiende hoofdstuk van Lucas. Het is het verhaal van een berouwvolle zoon en een vergevingsgezinde vader. De zoon verbrast zijn erfenis in een losbandig leven, hij verwerpt de raad van zijn vader en veracht diegenen die hem liefhebben. Toen hij er alles doorheen had gejaagd, hongerig was en zonder vrienden, kwam hij tot inkeer. Hij ging terug naar zijn vader die hem van veraf zag. 'Hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem' (Lucas 15:20).

Ik vraag u dat verhaal te lezen. Alle ouders zouden het keer op keer moeten lezen. Het is van toepassing op elk gezin. Het is zelfs van toepassing op het hele

**'En toen hij nog veraf was,
zag zijn vader hem en werd met
ontferming bewogen. En hij liep
hem tegemoet, viel hem om
de hals en kustte hem'
(Lucas 15:20).**

mensdom, want zijn wij niet allen verloren zoons en dochters, die zich moeten bekeren en deelhebben aan de genade van onze Hemelse Vader, en daarna zijn voorbeeld volgen?

Zijn geliefde Zoon, onze Verlosser, strekt zijn hand naar ons uit in vergeving en genade, maar gebiedt ons daarbij ons te bekeren. Een waarachtige en grootmoedige geest van vergevengszindheid zal de vereiste bekering tot uitdrukking brengen. De Heer heeft gezegd – en ik citeer een openbaring gegeven aan de profeet Joseph Smith:

'Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert – bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijns mond sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij – gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

'Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden. (. . .)

'Leer van Mij, en luister naar mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (LV 19:15-18, 23).

Zo is het gebod, en zo is de belofte van Hem, Die in het grootste gebod, dat ons als voorbeeld is gegeven, bidt: 'Vader, (. . .) vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzeschuldenaren' (Matteüs 6:9, 12).

'WONDEN VERBINDEN'

Zijn de woorden van president Abraham Lincoln naar aanleiding van de verschrikkingen van de Ameri-

kaanse Burgeroorlog niet geweldig: '(. . .) laten wij de wonden verbinden, met haat jegens niemand, met liefde jegens allen' (in: *Familiar Quotations*, verzameld door John Bartlett, Little, Brown & Co., Boston 1968, blz. 640).

Mijn broeders en zusters, laten wij de wonden verbinden, de vele wonden die zijn veroorzaakt door scherpe woorden, door hardnekkig gekoesterde grieven, door plannen te maken om uw gram te halen bij hen die u kwaad hebben gedaan. We hebben allemaal een beetje van die wraakgevoelens in ons. Gelukkig hebben we ook allemaal de macht erboven uit te groeien als wij ons kleden 'met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is' (LV 88:125).

'Fouten maken is menselijk, vergeven is goddelijk' (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*, deel 2, blz 1711).

Eris geen vrede in het koesteren van oude grieven. Er is alleen vrede in bekering en vergeving. Dit is de zoete vrede waarvan Christus sprak: 'Zalig de vreedestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden' (Matteüs 5:9). □

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Een vergevengszinde geest – een liefdevolle houding jegens hen die ons hebben gekwetst – is de essentie van het evangelie.

2. Deze vergevengszinde houding – de Heiland ging ons hier in voor – is noodzakelijk in ons gezin, tussen buren, in onze zakelijke betrekkingen, in al onze relaties.

3. Voordat wij door de Heer vergeven kunnen worden, is het van ons vereist anderen te vergeven.

4. Laten wij de wonden verbinden die ons scheiden en de vrede krijgen die ons verenigt.

Rosie tot zegen

Mary Lou Harward

Het was jaren geleden dat ik een avondmaalsdienst in een verzorgingshuis had bijgewoond. Maar nu ik deel uitmaakte van het ZHV-presidium van de ring was ik in de gelegenheid om daar een wijkconferentie mee te maken.

Tijdens het voorspel keek ik de kamer rond. Sommige patiënten gingen gebukt onder de gebreken van de ouderdom. Anderen leden onder aangeboren afwijkingen. Hun hele leven was één grote worsteling. Rechtop zitten, al was het dan vastgebonden in een rolstoel, was een prestatie.

Links van mij, iets afgezonderd van de halve kring, stond een mij bekende rolstoel. Elke keer als ik in het verleden op bezoek kwam, was deze kleine dame me opgevallen. Haar benige gezicht was omlijst door dik, steil haar. Haar kaak was ontwricht en leek nergens aan vast te zitten. Haar tong hing vaak uit

haar mond. De rest van haar lichaam was verdraaid alsof haar gewrichten zich in de verkeerde richting wilden buigen. Maar, gekluisterd aan haar rolstoel, leek zij net zo uit te kijken naar de vergadering als ieder ander.

Wij zongen en baden. Ik richtte mij op de avondmaalstafel. Een van de priesters zag er zelfverzekerd en ervaren uit, terwijl de andere nerveus leek. Mijn aandacht werd getrokken door de diakenen die naar de avondmaalstafel gingen, deschalen aannamen en met het rond dienen van het avondmaal begonnen.

Een van hen ging naar de vrouw in de rolstoel toe. Zij had haar arm tussen de spijlen van de leuning gestoken; haar verlamde schouder reageerde niet. Toen de diaken bij haar kwam, viel haar ontwrichte, tandeloze mond open. Zonder te aarzelen nam hij een stukje brood en legde dat op haar tong.

Van de andere kant van de kamer sprak iemand met een hoge stem:

‘Zag u hoe die lieve jongen Rosie een stukje brood gaf?’

Na het *amen* van het gebed voor het water, dacht ik: zal ik opstaan en helpen met het bekertje? Dat lukt anders nooit. Terwijl ik bleef zitten, goot dezelfde diaken voorzichtig het water in de hulpeloze mond, waardoor hij Rosie nogmaals tot zegen was.

Ik schaamde me omdat ik niets had gedaan. Toen dezelfde diaken voor mij stond, zag ik zijn trillende handen, zijn smekende blik, waarmee hij leek te vragen of hij het juiste gedaan had. Alles wat ik gezien had was zijn kracht en mededogen. Ik knikte en probeerde hem gerust te stellen met een glimlach.

Was hem van tevoren gezegd wat hij moest doen of was het spontaan bij hem opgekomen? Hoe dan ook, het was niet eenvoudig voor een twaalfjarige jongen. En ik was overweldigd door waardering voor een jonge priesterschapsdrager die rustig zijn quorumtaak vervulde. □

HOOP VOOR DE HAÏTIAANSE HEILIGEN

Elizabeth en Jed VanDenBerghe

Onder moeilijke omstandigheden ontdekken de leden in Haïti redenen voor hoop.

Fritzner Joseph vertelt dat hij is teruggekeerd naar Haïti 'omdat mijn levensdoel hier ligt.' Hij liet zich in 1979 dopen en was een van de eerste leden in dit kleine Caribische land. Twee jaar later vervulde hij een zending op Puerto Rico en studeerde daar in 1988 ook af aan de universiteit. Hoewel hem werk in de Verenigde Staten werd aangeboden, aanvaardde hij de functie van gebiedscoördinator van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

Zijn gebied omvat heel Haïti – een land dat het eiland Hispaniola deelt met de Dominicaanse Republiek. De bevolking bestaat in hoofdzaak uit de afstammelingen van Afrikaanse slaven die door de Franse kolonisten daarheen zijn gebracht. Velen van hen voorzien in hun schamel bestaan door het oogsten van suikerriet, bananen en andere gewassen op de berghellingen. *Haïti* is een inheems woord van de Arawak Indianen dat 'bergland' betekent. Het land, dat op grote

Fritzner Joseph

schaal is ontbost, biedt de zes miljoen inwoners weinig ruimte voor landbouwgrond en woongelegenheden.

Volgens Fritzner moeten de burgers van Haïti het hoofd bieden aan 'grote problemen'. Het is niet alleen het armste land van het westelijk halfrond, ook de sociale ontwikkelingen vormen een belemmering voor het traditionele gezinsleven. Daarnaast is het Haïtiaanse bijgeloof onverenigbaar met de leringen van de kerk.

Maar de leden in Haïti hebben ook het evangelie van Jezus Christus, en dat,

zegt Fritzner, is 'onze hoop voor de toekomst'.

Hoop is belangrijk in Haïti. Leden van de kerk, zoals Fritzner Joseph, werken er hard aan, dikwijls ten koste van persoonlijke ambities, om de hoop in het hart van hun broeders en zusters in de kerk in leven te houden. En het herstelde evangelie brengt zeer wezenlijke veranderingen in het leven van de Haïtiaanse leden – veranderingen die zelfs de broodnodige voedselprogram-

Links: Gerda Sanon heeft ontdekt dat de zusters-hulpvereniging 'de Haïtiaanse vrouwen helpt met hun alledaagse problemen. De zusters in de kerk zijn net familie van elkaar'. Zij is werkzaam geweest als ZHV-presidente.

Rechts: Yanick Paulin (rechtsboven) is jeugd-werkpresident in de Gemeente Delmas en tevens leidster op deze privé-kleuterschool, die kinderen ondersteunt en voedt wier ouders het schoolgeld niet kunnen betalen.

ma's, ziekenhuizen en scholen die geschonken worden door filantropische organisaties niet teweeg hebben kunnen brengen.

Er zijn nu 18 gemeenten in Haïti, die zich niet alleen in het centrum en de voorsteden van de steeds uitdijende stad Port-au-Prince bevinden, maar ook in de kleinste gehuchten op het platteland. Er zijn nu bijna 3500 leden. In januari 1990 werd het District Port-au-Prince Haïti gesplitst in de districten Port-au-Prince-Noord en Port-au-Prince-Zuid. De ongeveer 140 zendingen die op dit moment in Haïti werken – 26 van hen zijn autochtoon – kunnen zich goed verstaanbaar maken in het Haïtiaanse creools – een mengeling van het Frans, de officiële landstaal, met Afrikaanse talen, Spaans en Engels.

'KUNNEN ARME MENSEN HET EVANGELIE NALEVEN?'

'Hoewel het voor de rest van de wereld misschien ongelooftwaardig klinkt,' zegt Fritzner, 'hebben we het "woord, dat uit de mond van God voortkomt" zelfs nog harder nodig dan brood. Kunnen arme mensen het evangelie naleven? Jazeker! Jezus Christus heeft iedereen – rijk en arm – gezegd het koninkrijk van God op de eerste plaats te stellen, vóór hun aardse problemen. Dan en dan alleen komen de zegeningen.'

De HLD-leiders in Haïti onderstrepen het verschil tussen de veranderingen die het evangelie teweegbrengt en de veranderingen die het gevolg zijn van andere inspanningen om het lot van de Haïtianen te verbeteren. 'In de kerk kunnen de leden zichzelf veranderen door Christus', zegt Jean-Claude Demas, president van het nieuwe District Port-au-Prince-Noord. 'God

vraagt ons te handelen zoals de vroegere profeten, die dikwijls geen voor de hand liggende middelen hadden waarmee ze zijn werk konden volbrengen. Maar zij zetten zich er toch voor in en zij hadden succes. God verwacht in deze tijd hetzelfde.' De kerk verschaft de Haïtianen een opleiding voor bepaalde banen. Daarnaast doen de zendingen hun best analfabete Haïtianen niet alleen de Schriften maar ook het lezen bij te brengen.

Volgens Fritzner Joseph, die op dit moment tweede raadgever is in het Zendingsgebied Port-au-Prince, 'zal al het geld van de wereld geen verandering teweeg brengen. Instellingen en gaven kunnen tijdelijk iets helpen, maar ze brengen niets blijvends tot stand. Het evangelie daarentegen zorgt voor een blijvende verandering die iedere ziel raakt.'

Leden zoals Alex Laguerre, de 23-jarige president van de Gemeente Port-au-Prince-Centrum, getuigen van de werkelijkheid van die veranderingen. 'Weet u hoe het voelt om te leven zonder enig doel?' vraagt hij. 'Zo was mijn leven voordat ik me liet dopen.' Sinds hij lid van de kerk is geworden, heeft Alex in zijn eigen land een zending vervuld. Nu besteedt hij zijn tijd grotendeels aan de leden van zijn gemeente: 'Mijn leven is radicaal veranderd. Ik kijk er nu naar uit een gezin te stichten, mijn leven in dienst van de kerk te stellen en nog zoveel andere dingen die vroeger niet bij me opkwamen.'

Eddy Bourdeau, de 28-jarige president van het District Port-au-Prince-Zuid, is het voormalig hoofd van het welzijnsprogramma van de kerk in Haïti. Zijn werk was onder andere ervoor te zorgen dat mensen een opleiding kregen en daarna een baan voor hen te vinden. 'Sommige leden deden enorm hun best, andere niet,' zeg hij. 'En sommigelieten je zien wat geloof echt

Links: Instituutleerlingen Oriol Atus en Angele Armand Sturgess. Broeder Atus is raadgever in het presidium van het District Port-au-Prince-Noord. Zuster Sturgess is lid van de Gemeente Pétienville.

Rechts: Reynolds en Ghislaine Saint-Louis ervaren dat het evangelie hun gezin een eeuwig perspectief geeft. Zij hopen met hun kinderen naar de tempel te gaan om aan elkaar te worden verzegeld.

betekent door blijmoedig alles te doen wat hun werd gevraagd. Dikwijls kwamen ze keurig gekleed en met een opgewekt gezicht naar de kerk terwijl de voorraadkast thuis leeg was. En toch bleven ze komen.'

In een land waar bepaalde kerken de mensen die hun vergaderingen bezoeken een gratis schoolopleiding, gratis ziekenhuisbehandeling en andere hulp aanbieden, is er een bijzonder soort mensen nodig om de vergaderingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te bezoeken. Zo iemand, zeggen de leiders, getuigt dat hij zijn tiende betaalt, de geboden naleeft of een ander helpt – niet omdat hij er iets voor terug verwacht, maar omdat het juist is. En zo geeft hij anderen hoop.

GEZINNEN BOUWEN

Er komt ook hoop voort uit de veranderingen die de leden in hun leven aanbrengen, in een samenleving waar het 'traditionele' gezin niet de norm is. Vrij seksueel verkeer is doodgewoon en ongehuwde jonge vrouwen hebben dikwijls een aantal kinderen om voor te zorgen. Maar Christine Juste, een 17-jarige jeugdwerklerares, ziet de kinderen aan wie zij les geeft als de toekomstige pioniers van Haïti. 'Als zij leren wat een goed gezin is en daar voorbeelden van zien in de kerk,' zegt ze, 'zullen zij op hun beurt voor een sterk gezin zorgen.'

Nannice Wroy, een 24-jarige ZHV-lerares, merkt op dat zij een uitzondering op de regel is. 'Ik heb altijd al naar een traditioneel gezin toegeleefd.' Zij heeft dat ideaal van haar ouders geleerd, die allebei goed katholiek zijn en al 25 jaar zijn getrouwd. 'Maar veel van de jonge mensen hier,' voegt zij eraan toe, 'hebben nooit dat voordeel gekend'.

'Ik wist eigenlijk niet wat een gezin was', zegt een jongeman die pas lid is van de kerk en zich nu op een zending voorbereidt. 'Ik was vanaf mijn dertiende gewend aan vrije seks en wist ook niet beter – totdat ik in aanraking kwam met het evangelie en alles anders werd.'

Het fundament dat hij en anderen leggen voor een gezond gezinsleven ontleent veel kracht aan de liefde, warmte en nederigheid die kenmerkend zijn voor het karakter van de Haïtianen. Vooral de Haïtiaanse moeders geven hun kinderen een geweldig voorbeeld van onbaatzuchtigheid. Dikwijls voorzien zij in alle behoeften van het gezin, de stoffelijke en de niet-stoffelijke. Jean-Pierre Erns, een 19-jarige bekeerling van het platteland, weet nog hoe zijn moeder van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat bananen en olie verkocht. Ze onderhield haar zeven kinderen, hield ze bij elkaar en zorgde ervoor dat ze allemaal een schoolopleiding kregen – die in Haïti niet kosteloos is.

Wanneer zulke gezinnen toetreden tot de kerk, worden ze door hun eensgezindheid, doelbewustheid en liefde voortbewogen. 'We zijn zo één geworden sinds we lid zijn van de kerk', zegt Wilhelmina Price-Olivier over haar gezin dat bestaat uit drie zoons en één dochter. Gezinsgebed en samen de Schriften lezen 'zorgen voor zoveel liefde in ons gezin, zegt ze.' Zij maken anderen deelgenoot van die geest door zo nu en dan een 'supergezinsavond' te houden. Dan komt de hele buurt voor hapjes, spelletjes en om kennis te maken met de zendelingen. 'Veel mensen in de buurt hebben de kerk door die gezinsavonden ontdekt en zijn lid geworden,' vertelt Wilhelmina, die dankzij haar werk als taartenbakster in staat is geweest haar kinderen naar school te sturen.

Toen Reynolds en Ghislaine Saint-Louis lid werden

Links: Lynda Jean-Baptiste, ZHV-presidente in de Gemeente Delmas, werkt als kleuterleidster. Zij wil haar leerlingen zelfwaardering bijbrengen en hun een voorbeeld van ware naastenliefde geven.

Rechts: Alex Laguerre, president van de Gemeente Port-au-Prince-Centrum, vertaalt publicaties van de kerk in het Haïtiaans creools.

van de kerk, hadden ze reeds de voordelen van een gezinsleven en een beroep – hij als artsbezoeker en zij als kinderarts. Toch zegt Reynolds, die bij de Gemeente Pétionville hoort: 'Toen wij ons in 1980 lieten dopen had ik geen enkel benul van de eeuwigheid. Nu is alles natuurlijk anders – we hebben twee kinderen en hopen mettertijd aan elkaar te worden verzegeld in de tempel.'

Fritzner Joseph is ervan overtuigd dat de jeugd van Haïti het land zal veranderen. 'Dat is het doel van mijn aanwezigheid hier: met al mijn kracht eraan te werken om de jonge mensen sterk te maken. 70 procent van onze leden is jong. Zij zullen voor sterke gezinnen, een sterke kerk en een sterk land zorgen.'

In Haïti, waar zoveel jonge leden zijn, wordt er vanzelfsprekend veel aandacht geschonken aan hun behoeften. 'In de kerk kun je andere alleenstaanden met hoge normen leren kennen', zegt Joseph Serat, die zijn vrouw Evline heeft ontmoet toen zij in de gemeente samen aan een toneelstuk werkten. Kerline Barbot, een teruggekeerde zendinge, zegt: 'Je hoeft je in de kerk nooit alleen te voelen. De leden zijn net één groot gezin.'

VOODOO OVERWINNEN

Het evangelie steunt de leden niet alleen op economisch en moreel gebied, maar helpt hen ook af te rekenen met voodoo, een bloeiende religieuze cultus in Haïti. De Haïtiaanse voodoo combineert traditionele christelijke symbolen en figuren met zijn eigen soort geestenverering, die onder andere bestaat uit bezetenheid, vervloekingen en bloedoffers.

Een aantal leden prakticeerden zowel voodoo als het traditionele christendom voordat zij lid van de kerk

werden. Broeder Joseph zegt: 'Vroeger deden ze allebei en het is moeilijk voor ze om te gaan begrijpen dat dat nu niet meer kan.' Maar naarmate hun getuigenis van het evangelie groeit, wordt de verleiding steeds kleiner. Weigeren aan voodoo te doen, betekent voor sommige kerkleden afstand moeten nemen van familiebanden, vriendschappen en zelfs banen, wat een groot offer is in een land met meer dan 50 procent werkloosheid.

Oriol Atus, eerste raadgever in het presidium van het District Port-au-Prince-Noord, heeft moeten afzien van twee hem aangeboden banen en één promotie omdat hij weigerde mee te doen. 'Om succes te hebben, word je op vele plaatsen gedwongen om voodoo te praktiseren. Als mijn werkgevers, of toekomstige werkgevers, me verzochten tussen de kerk en voodoo te kiezen, heb ik altijd de baan opgezegd of van de promotie afgezien. Ik verdien nu minder, maar dat is het me waard.

Voor andere leden is breken met voodoo een groter probleem. Leden die het arm hebben en die zien dat het mensen die aan voodoo doen financieel goed gaat, 'vinden het moeilijk de verleiding om zich er weer in te storten, te weerstaan', zegt Wilfrid Elie, schrijver en uitvinder, die onlangs lid is geworden van de kerk. 'Voodoo is een verdraaiing van de waarheid en kan geen stand houden in de tegenwoordigheid van de echte waarheid. Ik heb de macht van mijn goddelijk priesterschap aangewend om de tegenstander te overwinnen. Het priesterschap betekent alles voor mij. Ik weet dat het van God is.'

OPNIEUW BEGINNEN

Toen Eddy Bourdeau zich in 1983 liet dopen, had hij er geen idee van dat hij op zekere dag districtspresident zou worden van het hele land (voordat het onlangs werd gesplitst). 'In het begin had ik geen sterke overtuiging', vertelt hij. 'Ik maakte me zelfs bezorgd over het ontvangen van het Aäronisch priesterschap.'

Maar door het lezen van een paar boeken over de kerkgeschiedenis groeide zijn toewijding. 'Toen ik een verslag las over de pioniers die huis en haard, hun land en zelfs hun familie achterlieten om zich naar een onbekende wildernis te begeven, dacht ik: "Ze zouden vast niet zulke offers hebben gebracht voor iets wat niet waar is!"'

Het Boek van Mormon lezen vergrootte ook zijn overtuiging. Nu denkt hij terug aan de vele zegeningen die hem te beurt vielen – zoals de teruggekeerde zendingeling die zijn vrouw werd – toen hij besloten had zich aan God te wijden. 'God voorziet in onze behoeften en Hij zal ons hier in Haïti helpen', zegt hij. 'Maar toch vragen we de leden over de hele wereld om voor ons te bidden bij onze inspanningen om een nieuwe start te maken. Wij hebben uw gebeden nodig.'

Een nieuwe start maken en *Opnieuw beginnen* zijn woorden die onder de kerkleden in Haïti veel worden gehoord. 'Mijn leven begon toen ik de kerk vond', zegt broeder Joseph. 'Om heel eerlijk te zijn, ik had veel problemen toen ik lid werd van de kerk, zoals de dood van mijn ouders het jaar daarvoor. Maar ik wist dat ik de waarheid had gevonden en was bereid de proef op de som te nemen. Het koninkrijk van God kwam op de eerste plaats, en het duurde niet lang voor mijn nieuwe leven begon, bestaande uit een zending, opleiding en werk. Ik weet dat ook anderen zichzelf met behulp van het evangelie kunnen veranderen.'

'Hoewel ik ergens anders zou kunnen zijn dan in Haïti,' zegt hij, 'weet ik dat mijn plaats hier is.' De grootste uitdaging van zijn leven vindt plaats in een land waar de mensen zeggen: 'Achter de bergen liggen nog meer bergen,' hetgeen niet alleen op het landschap slaat maar ook op hun problemen. Maar de Haïtiaanse heiligen zijn aan 't klimmen – en met iedere stap neemt hun hoop toe. □

Elizabeth en Jed VanDenBerghe wonen in de Wijk Holladay 1 van de Ring Holladay Salt Lake.

Een jaar na zijn eigen doop, doopte Alexandre Mourra (links) 23 mensen die hij het evangelie had onderwezen. Dat waren de eerste dopelingen in Haïti.

Het begin: Een kerk met één lid

Ik wil me graag laten dopen tot vergeving van zonden', stond er in de brief met het postmerk Port-au-Prince, die binnenkwam bij het Zendingsgebied Fort Lauderdale Florida. Hij was geschreven door Alexandre Mourra, een vooraanstaand Haïtiaans zakenman, wiens zoeken naar de waarheid nu eindelijk zijn einde naderde.

President Richard L. Millett las de brief en stuurde twee exemplaren van het Boek van Mormon, een in het Frans en een in het Engels.

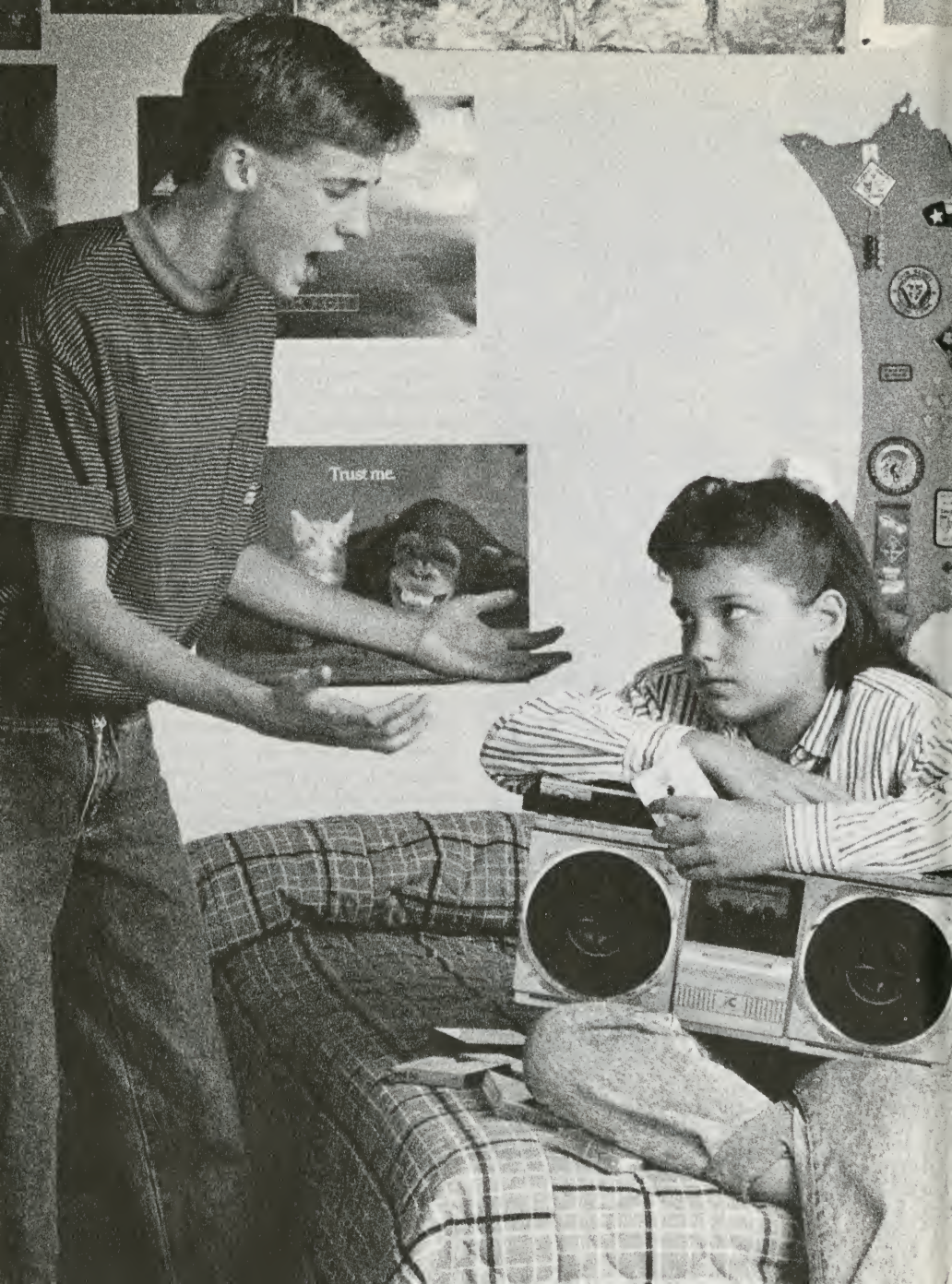
Alexandre, die geboren is in Santiago (Chili) en wiens ouders van Joods-Arabische afkomst zijn, is als baby in Haïti gekomen, waar het gezin bleef wonen tot hij een jongeman was. Daarna voerde het leven hem naar Betlehem, waar zijn vader stierf; tijdens de Tweede Wereldoorlog met het Britse leger naar Libanon; en terug naar Haïti als echtgenoot en vader. Waar hij zich ook bevond, overal zocht hij naar de waarheid over God en het leven. Jarenlang bad Alexandre dat zijn zoeken zou worden beloond. Op zijn zaak in Port-au-Prince trok hij zich zelfs iedere dag terug in een bovenkamer om God te bidden om een antwoord.

Op zekere dag in 1977, na een dergelijk gebed, zei Alexandre tegen zijn vrouw: 'Ik moet ergens naartoe.' Hij kwam terecht in de zaak van zijn neef, waar diens vrouw zat te lezen in een Boek van Mormon dat zij gekregen had van HLD-zendingen in Miami. Toen zij niet bereid was Alexandre het boek te lenen, vroeg hij de brochure met het getuigenis van Joseph Smith te lenen. Hij las het meteen en schreef gelijk naar het Zendingsgebied Fort Lauderdale Florida met het verzoek hem het boek te willen sturen. Zodra de boeken kwamen, las hij het Franse exemplaar in één nacht uit. Hij wist meteen dat er aan zijn zoektocht een eind was gekomen. In juli 1977 vloog Alexandre naar Fort Lauderdale waar hij op 58-jarige leeftijd werd gedoopt en gerond tot priester.

Zo begon De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Haïti. Broeder Mourra werd alom gerespecteerd om zijn godsdienstige denkbeelden en onkreukbaarheid en hij sprak met velen over zijn ontdekking, maar toch bleef hij tot juli 1978 het enige lid van de kerk in dat land. Op 8 juni had president Millett vanuit Florida met Alexandre gebeld met het nieuws dat voortaan alle goede mannelijke leden van de kerk het priesterschap mochten ontvangen. Die bekendmaking was van bijzonder belang voor de bevolking van Haïti, die voor 98 procent zwart is. 'Ik heb hier vele mensen die klaar zijn voor de doop', antwoordde broeder Mourra. 'Wanneer mag ik u verwachten?'

Op 2 juli woonden president Millett en zijn raadgevers een bijzondere doopdienst bij aan de oever van een rivier in Hatte-Maree, een klein plaatsje ten noorden van Port-au-Prince, waar 22 Haïtianen lid van de kerk werden. In september 1978 arriveerde broeder J. Frederick Templeman in Haïti met zijn vrouw en vier kinderen om zijn zaak waar te nemen als eerste secretaris van de Canadese ambassadeur. Samen met broeder Mourra heeft hij hard gewerkt om de eerste gemeente van de kerk in Haïti op te richten, een gebeurtenis die ten slotte in oktober 1980 plaatsvond in Port-au-Prince.

Onderdehand werkten er vier voltijdzendingen uit het Zendingsgebied Fort Lauderdale Florida in Haïti. Het land is deel blijven uitmaken van dat zendingsgebied tot 17 april 1983, toen ouderling Thomas S. Monson, die toen lid was van het Quorum der Twaalf, Haïti inwijdde voor de verkondiging van het evangelie. Bijna honderd Haïtianen hebben hun land als zending gediend, of dienen nu nog, terwijl veel van de jonge leden spoedig in hun voetstappen hopen te volgen. □

HOE KAN IK MIJN DRIFTBUIEN IN DE HAND HOUDEN?

Ik word nogal gauw driftig. Ik probeer me te beheersen, maar de mensen doen soms zo irritant dat ik door het lint ga. Ik kan er niets aan doen. Is het nou zo verkeerd om boos te worden als je daar een goede reden voor hebt? En als dat het geval is, hoe kan ik daar dan wat aan doen?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande de leerstellingen van de kerk.

ONS ANTWOORD

Deze wereld staat bol van de irritaties. Je deelt deze planeet met miljarden andere mensen. En ieder mens is in staat tot ontelbare menselijke, irritante handelingen. Gelukkig zul je nooit in aanraking komen met 99,99 procent daarvan. Jammer genoeg zijn er dan nog steeds veel mensen – in het gezin, op school en in je omgeving – die je kunnen irriteren. Tenminste, als je dat toestaat.

Je bent niet driftig geboren. Je driftbuien zijn een deel van *jou*. Als je ze weet te bedwingen, ben je jezelf de baas. Als anderen invloed hebben op je humeur door hun daden, blijf jij jou de baas. En waar blijf je dan met je keuzevrijheid?

Iemand die snel driftig wordt, kan vergeleken worden met een fles nitroglycerine. Iedereen is er bang voor, probeert die zo nodig te vermijden, of gaat er met een grote

boog omheen. En dat zal de vriendschap of de verstandhoudingen in het gezin zeker geen goed doen.

Driftbuien gaan vaak gepaard met vloeken, geweld, en geestelijke en lichamelijke mishandeling van anderen. Dat weerhoudt ons ervan de gaven van de Geest te ervaren, die we hadden kunnen hebben.

Is boosheid ooit gerechtvaardigd? In de Schriften kunnen we lezen dat Gods toorn ontstoken was tegen onbekeerlijke zondaars en hun goddeloosheid. Toch is zijn boosheid nooit een onbeheerste woedeuitbarsting.

Ook behoren we de zonde te haten. En zaken zoals handel in verdovende middelen of kindermishandeling verdienen onze beheerste boosheid. Boos worden wanneer andere mensen iets stoms doen, is een negatieve emotie, net als wellust of hebzucht. Ook daarmee moeten we afreke-

nen als we geestelijk vooruit willen.

Hoe kunnen we onze drift dan bedwingen? We hebben wat suggesties op een rijtje gezet:

1. Blijf rustig. Negeer het, wat het ook is. Het is 't niet waard. Er is een lichamelijke oefening die je kunt doen die ook geweldig is voor je geest. We noemen het schouderophalen.

2. Bereid je voor. Besluit, voor je opstaat, de weg op gaat of je klas binnenstapt, dat je *niet* boos zult worden. Beeld je de situaties in die je meestal irriteren en zie jezelf kalm blijven.

3. Kijk naar jezelf. Jij bent ook mens en doet waarschijnlijk zelf weleens stom of irritant. Geef anderen dezelfde ruimte die jij jezelf geeft om wat fout te doen.

4. Ontwikkel gevoel voor humor. Leer om jezelf te lachen. Leer de domme vergissingen van anderen af te doen met niet meer dan dat het een vergissing was. Zelfs als mensen opzettelijk grof of onbezonnen lijken te handelen, kan humor een uitstekend afweermiddel zijn.

5. Streef bovenal naar de vrede en liefde die van de Geest komen. Vast. Vergeef. Een vergevensgezinde houding behoedt ons voor lichtgeraaktheid. Bid dagelijks en heb constant een gebed in je hart. Lees de Schriften en doe al het andere

wat je is onderwezen om de Geest te kunnen voelen.

En nog iets. We hebben alleen het soort boosheid behandeld dat 'drift' genoemd wordt. Er zijn andere soorten diepe, aanhoudende boosheid die voortkomen uit zonden van anderen of uit ernstige fouten waar wij of onze geliefden het slachtoffer van worden. Als je dit soort boosheid voelt, raden we je aan eens te praten met iemand die je vertrouwt zoals je ouders of je bisschop.

ANTWOORDEN VAN JONGEREN

Ik begrijp je probleem. Boosheid is een vreemd ding, en het is jammer dat we soms het slachtoffer zijn van onze eigen emoties. We hebben allen zwakheden te overwinnen, waardoor we betere mensen kunnen worden. De volgende punten hebben mij geholpen: (1) Wacht met reageren. Tel tot tien, verlaat de kamer voordat je door het lint gaat, of haal een paar keer diep adem. (2) Stel vast wat de boosheid veroorzaakte. Hoe kwam het, en hoe kan het vermeden worden? (3) Ga naar een plaats waar je alleen kunt zijn, ga op je knieën en vertel alles aan je Hemelse Vader. (4) Vraag de Heer om hulp. Bid dat Hij je boosheid zal vervangen door vrede en vergevensgezindheid. Hij heeft in Ether 12:27 beloofd dat als wij ons voor Hem vernederen, Hij 'zwakke dingen sterk voor [ons zal] doen worden'.

*Ouderling Thomas
F. Smith (19)
Birmingham
(Alabama)*

Boosheid is een emotie die iedereen zo nu en dan overvalt. Het verschil is dat sommige mensen hun boosheid in bedwang hebben en anderen niet. Als je driftig wordt, geef je de touwtjes uit handen. Aan Satan.

Iets wat mij geholpen heeft, is anderen driftig zien worden. Ik ben er goed van geschrokken en nu heb ik mijzelf voorgenomen mijn drift in toom te houden. Ik leer geduldig te zijn.

*Kurtis Hyde (19)
Lovelock (Nevada)*

Wat je doet als je kwaad bent, kan anderen schade berokkenen. In plaats van te schreeuwen en met dingen te gaan smijten, moet je de tijd nemen en over het probleem nadenken. Reageerde je te sterk? Voelde die persoon zich wel goed of heeft hij iets onder de leden? Had je een slechte bui? Kwaad blijven is niet goed. Het beste is het uit te praten, te vergeven en te vergeten.

*Vicky M. Brugger
(14)
Rochester (New York)*

Ik word ook heel snel driftig. Vroeger raakte ik door het minste of geringste van de kook. Soms was het zo erg dat ik al begon te schreeuwen als iemand me alleen maar aanraakte. En het ergste was nog dat het meestal gezinsleden waren. Ik kwam er echter achter dat ik een vitaminegebrek had

waardoor ik zo ongedurig was. Ik besefte ook dat ik moest leren liefhebben. De Heiland hield van iedereen, zelfs van hen die Hem verraadde.

Neem dit van me aan: mijn broertje is soms zo irritant dat ik hem wel zou willen schoppen. Maar ik heb mijn Hemelse Vader gevraagd, *hem* niet aardig voor *mij* te laten zijn, maar *mij* te helpen aardig voor *hem* te zijn. En dat helpt. Hij is niet minder irritant, maar ik ben minder lichtgeraakt.

*Sheila Webb (17)
Sunnyvale
(Californië)*

Laat ik eerst zeggen dat ik ook met dit probleem worstel, maar ik heb geleerd het in bedwang te houden. Ik word nog weleens woedend op iemand, maar later bied ik dan mijn excuus aan. Eerlijk gezegd denk ik dat je kunt leren jezelf te beheersen. Tot dan moet je bidden en bedenken dat je de ander kwetst.

*Tammy Booth (14)
Geneva (Alabama)*

Ik heb ervaring met het verkeerd omgaan met irritatie. Een jaar geleden werd ik zo driftig dat ik mijn hand stuksloeg tegen een muur. Twee maanden nadat het gips eraf was, brak ik dezelfde hand op een andere muur. Als gevolg van mijn onvolwassenheid, verloor ik het respect van mijn familie en vrienden.

Val niet uit naar mensen als je boos bent. Blijf kalm, de wereld vergaat niet. Zelden zul je rechtvaardige toorn ervaren, zoals Christus toen Hij de tafels in de tempel omver wierp. Mensen beoordelen je op hoe je met stress omgaat, en wie vindt iemand die last heeft van driftbuien aardig? Zelfbeheersing is noodzakelijk om voortgang te kunnen maken in het eeuwige plan van de Vader.

*Max Booher (16)
Bellingham
(Washington)*

Ik heb heel wat problemen gehad met mijn drift. Ik schreeuwde naar mensen, omdat ik vond dat ze te idioot bezig waren. Bij het geringste verloor ik mijn geduld. Ik overwon dat door in het Boek van Mormon te lezen, mijn gevoelens op te schrijven en bewust te werken aan mijn zelfbeheersing. Na een week kon ik het verschil al merken: ik werd lang niet zo vaak boos.

*Ouderling John
O. Leyer (19)
Indianapolis
(Indiana)*

Er zijn positieve manieren om die frustrerende gevoelens in goede banen te leiden. Zo wil ik er graag over praten wat me dwars zit, hetzij met mezelf of met een goede vriend. Als ik tegen mezelf praat, ga ik het liefst een eindje wandelen of fietsen. Door deze tijd voor mezelf krijg ik de kans om diep na te denken en mijzelf af te vragen waarom ik zo

boos ben. Voor mij werkt dat uitstekend. Het verzacht mijn hart en kalmeert mijn geest. Als ik mij daarna buig over mijn probleem zie ik dat ook veel helderder.

Ook kan je met een vriend praten. De vriend die het beste advies geeft en het beste luistert is onze Hemelse Vader.

*Letitia Donahoo (20)
Rexburg (Idaho)*

Ik leer steeds beter mijn drift te bedwingen, en wel door mij te houden aan een paar door mijzelf opgestelde, eenvoudige regels. Ten eerste, ontspan je. Vat de situatie niet te ernstig op. Zie het leven zonnig in. Ten tweede, zie in wanneer je boos wordt en trek je even terug. Wacht niet tot je je geduld verliest. Ten derde, denk na over het gebeurde en wat de gevolgen zijn. Is het het waard om daarover je geduld te verliezen? Ten vierde, en wellicht het belangrijkste, denk aan de gevoelens van de ander. Wat jou belachelijk voorkomt, hoeft dat voor de ander niet te zijn.

Ontspan je, wees positief en heb geloof in jezelf. Zelfbeheersing is mogelijk.

*Shanna Wilson (16)
Fountain Valley
(Californië)*

We worden allemaal weleens kwaad. Dat is normaal. Maar boos worden lost eigenlijk niets op. Het verslechtert alleen de situatie. Denk na voordat je je zelfbeheersing verliest. Wie niet nadenkt, doet rare of domme dingen. Sommige mensen zijn erop uit om je

kwaad te krijgen. Stel hen teleur en reageer aardig. Je zult misschien tot tien moeten tellen, of tot twintig, voordat je weer iets kunt zeggen zonder boos te worden, maar laat je niet verleiden tot iets waar je later spijt van hebt. Na verloop van tijd leer je je drift te bedwingen en leer je een hoop over geduld. 'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af, maar een krenkend woord wekt de toorn op' (Spreuken 15:1).

*Tonya Stock (20)
Sandy (Utah)*

Jij kunt de rubriek VRAAG EN ANTWOORD verrijken door de onderstaande vraag te beantwoorden.

Stuur je antwoord vóór 1 januari 1992 naar QUESTIONS AND ANSWERS, *International Magazines*, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Vermeld je naam, leeftijd, woonplaats, wijk en ring. Je kunt in je moeder-taal schrijven (of typen); je antwoord wordt vertaald. Sluit zo mogelijk een pasfoto in. Er wordt niets teruggestuurd. Als je antwoord heel persoonlijk is, kun je anoniem in de rubriek worden opgenomen. Het is mogelijk dat niet alle inzendingen gebruikt worden.

Vraag: Ik vind de Schriften saai. Ik begrijp niet waarom ze zo belangrijk zijn. Is er iets wat ik kan doen om meer plezier te beleven aan de Schriften en ze een belangrijkere plaats in mijn leven te geven?

Een leven met de Heiland als middelpunt

Wij hebben allemaal prioriteiten die bepalen hoe wij onze tijd, krachten en andere middelen gebruiken. Bijvoorbeeld, een gezin dat prioriteit geeft aan een goede opleiding, zal zich inspanningen getroosten en geld uitgeven om de gezinsleden te helpen goede studieresultaten te bereiken.

Wij kunnen onze prioriteiten ontdekken door goed na te gaan hoe wij onze tijd besteden. Misschien denken we wel dat schriftstudie een prioriteit in ons leven is, totdat wij erachter komen dat we toch meer tijd besteden aan TV-kijken.

Denk er eens over na waar u uw tijd, krachten en andere middelen aan besteedt. Wat zijn dan kennelijk uw prioriteiten?

DE HEILAND TOT MIDDELPUNT MAKEN

Bestaat er één prioriteit die geldt voor iedere vrouw die lid is van de kerk, ongeacht haar omstandigheden? Zuster Sydney Smith Reynolds uit Orem (Utah), schrijft: 'Dit zijn de zaken waarop we ons moeten concentreren: Weet ik dat Jezus de Christus is, de letterlijke Zoon van God? Geloof ik de woorden van de levende profeten en leef ik ernaar? Hoe reageer ik op de uitdagingen van het dagelijks leven? Probeer ik over het algemeen de Heer, andere mensen of mezelf te

behagen?' (*Ensign*, maart 1984, blz. 22.)

Wat zou ik anders doen als ik mij er meer op toelegde de Heer te behagen dan andere mensen of mijzelf?

DAGELIJKSE KEUZEN: DE HEILAND OP DE EERSTE PLAATS STELLEN

Zuster Mette Hansen Law onderhield haar gezin door middel van een eigen typografisch bedrijf in Denemarken. Toen er op een gegeven moment geen opdrachten meer binnenkwamen, vastte en bad zij, samen met haar moeder en dochter, om meer werk. De volgende dag ontving zij een omvangrijk manuscript op een nieuwe klant. Maar om de een of andere reden kon zuster Hansen het werk niet doen. Haar apparatuur wilde niet goed functioneren. En als ze het manuscript hanteerde, had ze het vreemde gevoel dat haar handen vuil waren.

Gefrustreerd bad ze om hulp en ontving de ingeving het manuscript te lezen - van begin tot eind. Op de voorlaatste bladzijde van het boek, dat een lesboek moest worden voor alle rijksscholen in Denemarken, kwam ze 'de ergste godslastering tegen Jezus Christus tegen die ze ooit gelezen had'. Een stemmetje bij haar van binnen zei: 'Je moet dit niet zetten, Mette. Als je dat doet, verloochen je Christus.' Een andere stem zei: 'Het boek

wordt hoe dan ook gedrukt, wie het ook zet. En als je deze opdracht aanneemt, kun je een maand lang al je rekeningen betalen.'

Met een gebed in haar hart om kracht, legde ze de situatie uit aan de drukker en gaf het manuscript terug. Een aantal dagen later ontving ze genoeg opdrachten om haar een half jaar aan het werk te houden. Bovendien werd die drukker een van haar beste klanten. (Zie 'Eerst de tiende', *De Ster* april 1986, blz. 12-13.)

Hoe kan ik de Heiland het middelpunt laten zijn in mijn dagelijks leven?

EEN RIJKER, VOLLER LEVEN

De keuze om de Heer op de eerste plaats te stellen, brengt niet altijd in het oog springende aardse zegeningen met zich mee. Maar elk leven waarvan de Heiland het middelpunt is, zal gezegend worden.

Na een reeks mislukkingen, bijvoorbeeld, namen de leden van een drukbezet gezin zich voor om toch opnieuw te proberen 's ochtends vroeg in de Schriften te lezen. Hoewel het moeite heeft gekost, getuigt de moeder van het gezin: 'Samen in de Schriften lezen heeft ons nader tot elkaar gebracht. We zijn ons bewust geweest van meer liefde en eensgezindheid thuis dan op welk ander tijdstip in ons leven dan ook.'

Welke zegeningen hebt u ontvangen door de Heiland op de eerste plaats te stellen? □

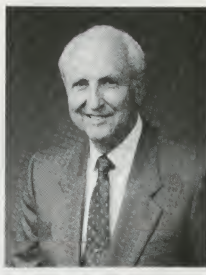
Huisbezoek en huisonderwijs

De priesterschapsleiders en ZHV-leidsters die de grote verantwoordelijkheid op zich nemen toe te zien op het welzijn van de leden die hun zijn toegewezen, kunnen vergeleken worden met de profeet Mozes, die in alle zaken onder de kinderen Israëls zelf rechtsprak. 'Maar de schoonvader van Mozes zeide tot hem: Het is niet goed, wat gij doet. Gij raakt geheel uitgeput, gij zowel als dit volk dat met u is; want dit is te zwaar voor u, gij kunt het niet alleen doen' (Exodus 18:17-18).

De Heer zorgde voor kundige assistenten. De verantwoordelijkheid werd gedeeld, en dat was zowel Mozes als het volk tot zegen. Op soortgelijke wijze heeft de Heer tegenwoordig voor zijn volk gezorgd. Huisonderwijzers en huisbezoeksters verlichten niet alleen de last van hun leid(st)ers, maar worden zelf gezegend doordat zij zich inzetten voor het welzijn van hen die aan hun zorg zijn toevertrouwd.

President Ezra Taft Benson, heeft ons gezegd: 'Er is geen grotere roeping in de kerk dan die van huisonderwijzer. In de kerk wordt geen grotere dienst aan de kinderen van onze Hemelse Vader bewezen, dan het dienstebevoen van een nederige, toegewijde huisonderwijzer.'

Voelen wij als huisonderwijzer of huisbezoekster onze verantwoordelijkheid aan als zijnde heilig en derhalve belangrijk? Ik vrees dat dat

Ouderling Albert Choules jr.
Van het Tweede Quorum der Zeventig

niet altijd het geval is. Wij dienen te beseffen dat wij voor sommigen, vooral voor hen die niet naar de kerk kunnen of willen komen, de enige binding met de kerk zijn. We kunnen allemaal gevallen noemen van een trouwe huisonderwijzer of -bezoekster door wie iemand weer actief is geworden.

De meesten van ons zullen wel eens de liefde en interesse hebben ervaren van een toegewijde huisonderwijzer of huisbezoekster in tijden van geluk of verdriet, geboorte of dood, of gewoon om ons te laten weten dat hij of zij van ons hield en aan ons dacht. Wat een zegen om de zegeningen van de Heer en zijn liefde, alsmede uw eigen liefde, in iemand anders' leven te kunnen brengen.

Gezegend zijn zij die hun

heilige roeping ernstig opvatten en daardoor anderen tot zegen zijn.

President Benson heeft ons geïnstrueerd om hen bij wie we op huisonderwijs gaan goed te leren kennen. Hij citeerde president Marion G. Romney, die heeft gezegd: 'Iedere huisonderwijzer moet een (persoonlijke) relatie opbouwen met ieder lid van het gezin waaraan hij is toegewezen. Om onze taak als huisonderwijzer ten volle uit te voeren, moeten we voortdurend op de hoogte zijn met de instelling, activiteiten, interesses, problemen, werkomsstandigheden, gezondheid, geluk, plannen, doelen en de lichamelijke en geestelijke behoeften van ieder kind en iedere volwassene in de gezinnen die aan ons, als dragers van het priesterschap en

vertegenwoordigers van de bisschop, zijn toegewezen' (Home Teaching Seminar, 9 augustus 1963, p. 3-4).

Ook huisbezoeksters moeten bekend raken met de behoeften en gevoelens van de zusters bij wie zij op bezoek gaan. Dan kan hun liefde dieper doordringen in het hart en leven van de bezochte en kan er beter worden ingespeeld op de behoeften.

Wij behoren ons bezoek af te leggen met een doel in gedachten. Behalve dat wij proberen vast te stellen wat de behoeften zijn, moeten we een geestelijke boodschap brengen. Onze les of boodschap moet toegesneden zijn op ieder gezinslid. Het is goed om een afspraak te maken en u daaraan te houden. Laat de mensen weten dat u van ze houdt en dat hun welzijn uw zorg is.

Als huisonderwijzer of huisbezoekster hebt u een heilige roeping. Als u uw roeping trouw nakomt, zullen zowel u als de mensen bij wie u op huisonderwijs gaat gezegend worden. Het is aan u om het hart van de leden te raken en uw leiders te steunen door erop toe te zien dat niemand vergeten wordt. 'En dan zullen zij zeggen: 'Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van hem, die hun de blijde boodschap brengt, die de vrede verkondigt; die hun de goede boodschap brengt van het goede, die heil verkondigt; die tot Zion zegt: Uw God regeert!' (3 Nephi 20:40). <

Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

Voor opgroeiende jongeren kan de volwassenheid zich niet snel genoeg aandienen. Voor hen betekent volwassenheid onafhankelijkheid en het doorknippen van de navelstreng van het kind-zijn. En die verwachting is ook begrijpelijk. Ze verdienen plotseling zelf hun geld, ze zijn oud genoeg om auto te rijden en om te stemmen. Deze uiterlijke en meetbare volwassenheid houdt de afsluiting in van een rijpingsproces dat ieder doorloopt en afsluit.

Maar hoe staat het met innerlijkevolwassenheid? Is die ook aan een bepaalde leeftijd gebonden, is die ook te meten? Wanneer is het innerlijke rijpingsproces afgesloten?

Daarover een korte gelijkenis: 'Een waarheidszoeker was ervan overtuigd dat de grootste hardheid en strengheid tot zijn levensdoel zouden leiden. Hij oogste slechts dorheid. De waarheidszoeker was echter nederig, waardoor hij in staat was om groter inzicht te krijgen. Eenmaal zover gekomen, probeerde hij een nieuwe manier. Hij liet de hardheid en strengheid vallen en werd speels en nonchalant. Hij liet zich gaan en reageerde alleen op datgene wat hij op zijn pad tegenkwam. Hij oogste wanorde. En bovendien, als gevolg van die overgrote vrijheid, kreeg hij levensangst. Hij was echter altijd nog in staat zich te veranderen en had nog net genoeg levensjaren voor zich liggen om een combinatie van de vorige experimenten te proberen: Hij richtte zijn leven

Is rijpheid meetbaar?

Helen Ringger

'Je merkt snel hoe weinig je weet wanneer een kind vragen begint te stellen.'

in binnen een raamwerk van strijdbare strengheid en koel orde en vulde dat op met speels, maaraandachtig luisteren en humorvol begrijpen, met het gelaten aanvaarden van het onvermijdelijke en het geven van vergeestelijkte liefde. Zo oogste hij RIJPHEID.'

Deze waarheidszoeker had een rijpingsproces doorgemaakt dat vaak pijnlijk, maar ook leerzaam was. Sommigen bereiken het doel van de rijpheid sneller dan anderen, weer anderen bereiken het nooit. Vaak ontzeggen we ons zelf de vruchten van de

rijpheid, hoewel het soms onze medemensen zijn die ons daarin hinderen.

In 'The Spoken Word', een programma met het Tabernakelkoor dat elke zondag uit de Tabernakel wordt uitgezonden, had de verteller het enkele jaren geleden over deze rijpheid en vergeleek de menselijke rijpheid met de rijpheid in de natuur:

'Misschien kunnen we van de natuur iets leren over rijpheid. Uit een zaadje dat men verzorgt, ontstaat niet automatisch een rijpe plant - vaak worden we ongeduldig en

trekken de plant uit de grond om naar de wortels te kijken. Datzelfde doen we vaak met mensen. Maar sterke en rijpe wortels hebben veel tijd nodig om te groeien, zoals blijkt uit het volgende voorbeeld over twee bomen.

Een olijfbom stond in een verzorgde, goed bewaterde boomgaard, terwijl een katoenplant in droge, zanderige grond stond. Op een dag kwam er een storm die de olijfbom omver blies. Omdat hij teveel water had gekregen, lagen zijn wortels dicht onder de oppervlakte en had hij niet voldoende greep op de aarde om de wind te weerstaan. De wortels van de katoenplant waren tot diep in de aarde doorgedrongen om dicht bij het grondwater, het levenswater, te komen. Zijn wortels waren vast in de grond verankerd en zo overleefde de plant de storm.

Onze Hemelse Vader heeft ons in deze aardse boomgaard geplaat. Hij heeft ons wetten gegeven waar we ons in kunnen wortelen. Maar enkelen onder ons hebben besloten om niet al te sterke wortels te ontwikkelen, net als de olijfbom. Wij volgen het onrijpe pad van de minste weerstand en bezwijken dan voor de wind van de verleiding. Wij mogen oud zijn, maar het ontbreekt ons aan rijpheid en wijsheid. We moeten echter niet alleen ons eigen rijpingsproces, maar ook dat van anderen leren begrijpen. Veel mensen lijken op een tulpebol die onder de grond rust en zich op de tijd van groeien en bloeien voorbereidt. Als we die bol uit de grond trekken om te

Organisatie van nieuwe gebieden in Europa en Azië

kijken hoe goed hij groeit, zal er nooit een bloem uitkomen. Datzelfde gevaar bestaat er bij mensen. Vaak vinden we het moeilijk om geduld te hebben met familieleden die lijken stil te staan. Wij denken dat ze verkeerde beslissingen nemen of wijze raad afwijzen. Maar misschien ontwikkelen zich daardoor de wortels die zij eens dringend nodig hebben in de strijd om de rijpheid: wortels van vertrouwen, veiligheid, begrip en geduld. Als we te bang zijn, beschadigen we de wortels nog voor ze sterk genoeg zijn om ons de nodige houvast te geven. Ieder van ons heeft zijn eigen route die tot groei leidt. Als we vruchten van rijpheid willen oogsten, moeten we de wortelgroei niet belemmeren, ongeacht hoe lang het duurt.'

Is innerlijke rijpheid dus te meten? Er zijn zeker enkele tekens van innerlijke rijpheid. Maar het is niet aan ons, mensen, om anderen te meten aan de hand van onze eigen maatstaven, om hun mate van rijpheid vast te stellen en een oordeel te vellen. Ik ben er zonder meer van overtuigd dat alleen onze Hemelse Vader over de enig juiste maatstaf beschikt. Vanuit zijn gezichtspunt is innerlijke rijpheid inderdaad te meten omdat Hij onze gevoelens, motieven en wensen kent. Laten we dus om de kracht en de zegen van onze Vader in de hemel vragen, zodat we aan het eind van ons leven een persoonlijke rijpheidstest naar zijn volmaakte maatstaf kunnen doorstaan. <

Mediterrane landen afgesplitst van Gebied Europa; Japan en Korea in één gebied

Het presidium van het Gebied Europa: (v.l.n.r.) president Albert Choules jr., president Hans B. Ringger en president Dennis B. Neuenschwander.

Het Eerste Presidium heeft bekendgemaakt dat er twee nieuwe gebieden van de kerk zijn georganiseerd - het Gebied Mediterrane Landen en het Gebied Azië-Noord. Hiermee is het aantal bestuursgebieden van de kerk op 22 gekomen.

Tegelijk heeft het Eerste Presidium aan deze gebieden nieuwe presidiums toegewezen, die op 1 oktober j.l. aan het werk zijn gegaan.

Het Gebied Mediterrane Landen is op 15 augustus j.l. georganiseerd en afgesplitst van het Gebied Europa. Het

beslaat de Noordafrikaanse landen, de Europese landen aan de Middellandse Zee en de landen in het Midden-Oosten. Het gebiedskantoor staat in Thoiry (Frankrijk). In het gebied wonen 81.000 leden in 18 ringen en 18 zendingsgebieden.

Het gebied bestaat uit landen waar de kerk reeds lang gevestigd is, zoals Frankrijk, Italië, Spanje en Portugal, het Franstalige deel van België, en het Frans- en Italiaanstalige deel van Zwitserland. Tevens vallen Griekenland en vele eilanden onder het

gebied waar de kerk relatief nieuw is, zoals Malta, Kaap Verdië, de Azoren, de Canarische Eilanden en Madeira.

Het Gebied Europa heeft na de splitsing 57.000 leden in 22 ringen en 16 zendingsgebieden. Het gebiedskantoor staat in Frankfurt. De landen die onder het Gebied Europa vallen zijn: Oostenrijk, Bulgarije, Tsjechoslowakije, Duitsland, Hongarije, Nederland, Polen, Roemenië, de Sovjetunie, Joegoslavië, het Nederlandstalige deel van België en het Duitstalige deel van Zwitserland. Naar aan-

leiding van de organisatie van het nieuwe gebied zei ouderling Hans B. Ringger van de Zeventig en president van het Gebied Europa: 'We zullen ons nu meer kunnen concentreren op gevestigde regio's en andere zaken die het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf ons toewijzen.

'De leden in de mediterrane landen zijn blij met dit [nieuwe gebied]. Voor mij is dit een teken van de groei en vooruitgang van de kerk.'

Ook is het Gebied Vere-

nigd Koninkrijk-Ierland met ingang van 1 juni j.l. opnieuw ingedeeld. Het omvat nu tevens de Noordse landen en heet voortaan het Gebied Europa-Noord.

Dat gebied omvat het Verenigd Koninkrijk, Ierland, IJsland, Denemarken, Noorwegen, Zweden, Finland en Groenland. Het gebiedskantoor bevindt zich in Solihull (Engeland). In het gebied wonen 172.000 leden in 47 ringen en 12 zendingsgebieden.

Volgens ouderling Jeffrey R. Holland van de Zeventig en president van het Gebied Europa-Noord zal de verandering culturele verscheidenheid aan het gebied toevoegen, alsmede de sterke traditie van het christelijke geloof en de invloed van de herstelling uit de Scandinavische landen.

'Het is een geweldige injectie. De heiligen in Groot-Brittannië zijn heel enthousiast.'

Hij zei dat de Britse en

Ierse leden met genoegen terugkijken op de tijd dat de Scandinavische landen tot het district van de Londen-tempel behoorden. 'Veel van die heiligen kwamen naar Groot-Brittannië voor hun tempelwerk. Het zal ons genoegen doen die banden weer aan te halen, want het was goed om ze hier te hebben.

'We zijn blij met hun geloof, toewijding en spiritualiteit.'

Het nieuwe Gebied Azië-Noord is met ingang van >>

Benoemingen gebiedspresidiums

Het Eerste Presidium heeft bekendgemaakt dat er twee nieuwe gebieden van de kerk zijn georganiseerd. Hiermee is het aantal bestuursgebieden van de kerk op 22 gekomen.

Tegelijk heeft het Eerste Presidium aan deze gebieden nieuwe presidiums toegewezen, die op 1 oktober j.l. aan het werk zijn gegaan.

U ziet de namen van de gebiedspresidiums. De naam van de president eerst.

1. Utah-Noord

Marlin K. Jensen
Malcolm S. Jeppsen
Charles Didier

2. Utah-Midden

Loren C. Dunn
Ben B. Banks
Lloyd P. George

5. Noord-Amerika-West

John H. Groberg
Jack H. Goaslind
Douglas H. Smith

8. Noord-Amerika-Zuidwest

Glen L. Rudd
W. Mack Lawrence
Cree-L Kofford

3. Utah-Zuid

L. Aldin Porter
Angel Abrea
George R. Hill

6. Noord-Amerika-Midden

H. Burke Peterson
Hartman Rector jr.
Graham W. Doxey

9. Noord-Amerika-Zuidoost

John R. Lasater
Alexander B. Morrison
Stephen D. Nadauld

4. Noord-Amerika-Noordwest

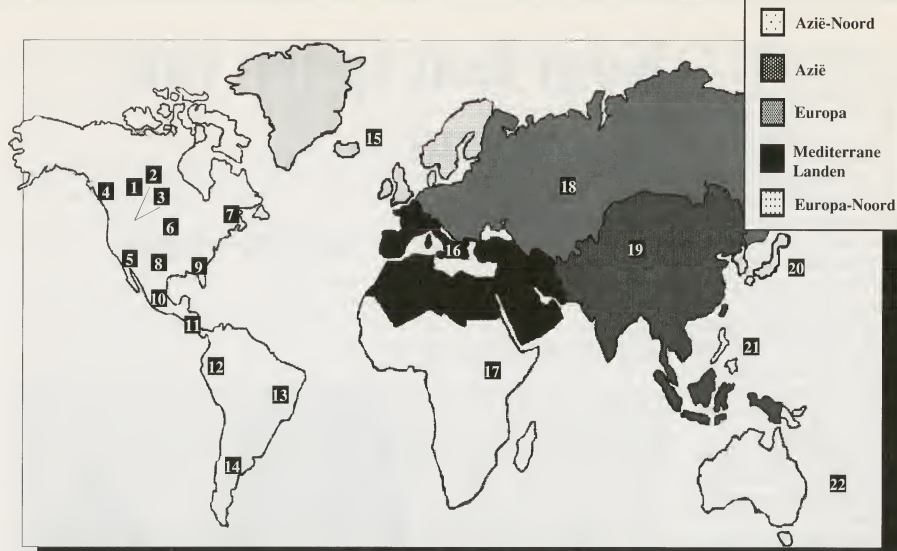
Hugh W. Pinnoch
Yoshihiko Kikuchi
Robert E. Wells

7. Noord-Amerika-Noordoost

F. Enzo Busche
Lynn A. Sorensen
Robert K. Dellenbach

10. Mexico

F. Burton Howard
Horacio A. Tenorio
F. Melvin Hammond

11. Midden-Amerika

Ted E. Brewerton
 Carlos Amado
 Jorge A. Rojas

14. Zuid-Amerika-Zuid

Jacob de Jager
 Lynn A. Mickelsen
 Eduardo Ayala

17. Afrika

Richard P. Lindsay
 J Ballard Washburn
 Earl C. Tingey

20. Azië-Noord

W. Eugene Hansen
 Han, In Sang
 Sam Shimabukuro

12. Zuid-Amerika-Noord

William R. Bradford
 Gene R. Cook
 Julio E. Davila

15. Europa-Noord

Jeffrey R. Holland
 Gerald E. Melchin
 Kenneth Johnson

18. Europa

Hans B. Ringger
 Albert Choules jr.
 Dennis Neuschwander

**21. Filipijnen-
 Micronesië**

L. Lionel Kendrick
 Vaughn J. Featherstone
 Durrel A. Woolsey

13. Brazilië

Joe J. Christensen
 Harold G. Hillam
 Helvecio Martins

16. Mediterrane Landen

Spencer J. Condie
 LeGrand R. Curtis
 Joseph C. Muren

19. Azië

Merlin R. Lybbert
 Monte J. Brough
 John K. Carmack

22. Stille Zuidzee

Douglas J. Martin
 Robert E. Sackley
 Rulon G. Craven

1 oktober j.l.afgesplitst van het Gebied Azië. Het nieuwe gebied, dat Japan en Korea omvat, houdt kantoor in Tokio. In het gebied wonen 152.000 leden in 36 ringen en 14 zendingsgebieden.

'In het nieuwe gebied woont het overgrote deel van de kerkleden in Azië', aldus ouderling Merlin R. Lybbert van de Zeventig en president van het Gebied Azië.

Hij zei dat de leden in Japan en Korea in hun nopjes zijn met het nieuwe gebied. 'Zij kunnen nu terugvallen op een voltallig gebiedspresidium, dat in Tokio zetelt.'

Ouderling Lybbert zei dat het nieuwe gebied een teken is van de voortdurende groei van de kerk.

Het grootste deel van Azië blijft onder het Gebied Azië vallen: China, India, Indonesië, Malaysia, Singapore, Sri Lanka, Thailand, Taiwan, Hong Kong en Macao. Het gebiedskantoor bevindt zich in Hong Kong. In het gebied wonen 51.000 leden in zeven ringen en vijf zendingsgebieden.

De taal vormt een uitdaging. In India zijn er bijvoorbeeld 17 hoofdtalen en 150 dialecten. De publicatie van het Boek van Mormon in deze talen is een formidabel project.

Ouderling Lybbert gaf aan dat zo'n groot gebied zowel vele kansen als uitdagingen biedt. 'De uitdaging is immers, omdat de meeste mensen in deze landen nog nooit van God of zijn Zoon Jezus Christus gehoord hebben.' <

Koor laat spoor van tranen na

Tournee deel van Gods plan voor verspreiding van evangelie

Gerry Avant
Assistent-redacteur Church News

Het Tabernakelkoor heeft een spoor van tranen nagelaten bij zijn historische tournee door Europa van 8-29 juni 1991.

Maar dat waren geen tranen van verdriet, maar van blijdschap en geluk, tranen die voortvloeden uit de verkondiging van de evangelieboodschap. Het waren tranen die gepaard gaan met de emoties van het sluiten van vriendschap, om kort daarna afscheid te moeten nemen van die nieuwe vrienden, die weliswaar een andere taal spreken, maar die van ziel tot ziel communiceren door de universele talen van de liefde, de muziek en de inluisteringen van de Geest.

En het waren tranen van dankbaarheid - dankbaarheid van het publiek, vooral kerkliden, en van de zangers voor de gelegenheid om hun stem te kunnen laten klinken in acht landen van de wereld.

Het koor had al eerder in drie daarvan - Duitsland, Frankrijk en Zwitserland - opgetreden. De andere vijf landen - Hongarije, Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije, Polen en de Sovjetunie - waren nieuw voor het koor. Met uitzondering van Oostenrijk zijn deze laatste landen onbetreden paden voor de kerk.

Ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf en zijn vrouw, Dantzel, vergezelden het koor gedurende de tournee. Ouderling Dallin H. Oaks van de Raad der Twaalf woonde het concert in Moskou bij, nadat hij eerst naar Armenië was gereisd, waar hij, ouderling Nelson en ouderling Hans B. Ringger, lid van de Zeventig en president van het gebied Europa, namens de kerk een perceel in de stad Jerevan hadden aanvaard, dat de kerk is aangeboden door de Armeense Socialistische Sov-

jet-Republiek (zie Kerknieuws van oktober 1991).

Ouderling Ringger en zijn raadgevers, de ouderlingen Spencer J. Condie en Albert Choules jr., beiden van de Zeventig, woonden concerten en haardvuuravonden bij in verschillende steden die door de tourkaravaan werden aangedaan. Ouderling Dennis B. Neuenschwander, kersvers lid van de Zeventig en president van het Zendinggebied Wenen-Oost, bezocht het concert in Wenen.

Tijdens een haardvuuravond omschreef ouderling Nelson de tournee van het koor door Europa als 'een deel van Gods plan om het evangelie aan de wereldbevolking te verkondigen'. Uiteindelijk over dat plan, merkte ouderling Nelson op dat de ster die bij de geboorte van Jezus boven Betlehem verscheen, eeuwen daarvoor

al in positie moet zijn gebracht om op de juiste tijd en plaats te schijnen boven de geboorteplaats van de Heiland der wereld.

Hij zei dat het Eerste Presidium en de president van het Tabernakelkoor, Wendell M. Smoot, de tournee van het koor 'janning geleden hadden gepland, lang voordat het communisme afbrokkelde, lang voordat in november 1989 de Berlijnse Muur neerging. Zij waren zelfs zo stoutmoedig om een concert van het koor in Moskou te plannen, in juni 1991. Ten tijde van de planning lag religie niet bepaald goed bij de republiek. Maar de 'ster' werd in positie gebracht, zodat het Tabernakelkoor zes dagen na de eerste Russische verkiezingen in duizend jaar, kon zingen in Moskou.

Ouderling Nelson ging in op enkele gebeurtenissen die vooraf waren gegaan aan de tournee van het koor. Hoe hij en ouderling Ringger de opdracht van het Eerste Presidium kregen, die met LV 112:21 kan worden samengevat, waarin de Heer zegt dat de Twaalf de macht zullen hebben de deur van naties te openen.

Ouderling Nelson citeerde LV 88:73, waarin de Heer verklaart dat Hij zijn werk in de daartoe bestemde tijd zal vernellen. 'We leven nu in die tijd, blijkens de tournee die het Mormoons Tabernakelkoor maakt door deze landen. De Heer is bezig zijn werk in de daartoe bestemde tijd te vernellen', aldus ouderling Nelson.

Na de terugkeer van het koor in Salt Lake City omschreef president Smoot >>

Een staande ovatie voor het koor in Boedapest.

de tournee als zeer succesvol. 'We hebben alle doelen bereikt die waren gesteld. Ten eerste hebben we in de steden waar we optraden de kerk onder de aandacht gebracht van de bevolking: wie we zijn en tot op zekere hoogte wat onze culturele waarden zijn.

aandacht aan het koor. Er zijn meer dan 600 artikelen geschreven over de kerk en het koor; in alle bezochte landen, met uitzondering van Frankrijk, zullen diverse tv-omroepen in de toekomst aandacht besteden aan het koor. In Frankrijk zal een plaatselijk omroep in het

waren op zich al een groot zendinginstrument. Bovendien begaven de koorleden zich na afloop van de concerten in het publiek. Zij gaven de mensen kaartjes met de Artikelen des Geloofs en vulden introductiekaartjes in. 'We hadden meer dan 6000 cassettebandjes van het Ta-

leiders, zakenlui, en vertegenwoordigers van onderwijs, cultuur, kunst en religie acte de présence gaven.

Die recepties en diners werden mogelijk gemaakt door vooraanstaande kerkleden uit verschillende landen, die ook als gastheer optraden. President Smoot legde uit dat de tournee van het koor gefinancierd werd door het koor zelf, er is niets bekostigd uit het tiende- of de andere fondsen van de kerk. Het koor is solvabel door de opbrengst uit platenverkoop, concerten en schenkingen.

President Smoot: 'De tournee is bijzonder vermoeiend geweest. We moesten heel wat reizen.' De karavaan, bestaande uit 313 koorleden en bijna tweehonderd anderen, vloog op 8 juni van Salt Lake City naar Frankfurt. Van 9 tot 21 juni legde de groep per bus bijna 5000 kilometer af. Zij deed de volgende plaatsen aan: Straatsburg, Zürich, Wenen, Boedapest, Praag, Dresden en Berlijn. Daarna vloog de groep naar Warschau, en op 23 juni naar Moskou. Drie dagen later vloog de groep naar Leningrad.

'Het koor bleef maar gaan, ondanks de vermoeidheid', zei president Smoot. 'Zij genereerden hun eigen energie en kracht. We weten waar zij die energie en kracht opdedden - uit de inspiratie die elk koorlid kreeg van zijn of haar inspanningen.'

Ongeveer 200 leden van de groep arriveerden op 29 juni weer in Salt Lake City; de rest kwam een dag later aan na een oponthoud van twaalf uur in Leningrad. <

Het concert te Straatsburg was een mengeling van lofzangen, en klassieke en volksmuziek. (Foto's: Gerry Avant. Met toestemming van Church News.)

'Ten tweede hebben we de plaatselijke leden kunnen steunen bij het zendingwerk, in het bijzonder in de Oost-europese landen. Voor ons als koor was het belangrijkste dat er grote belangstelling was voor ons werk. De kerk is door de tournee in de publieke belangstelling komen te staan.

'De media besteedden veel

westen van het land wel een special wijden aan het koor. Al met al zijn we blij dat zoveel mensen op deze wijze met de kerk hebben kennisgemaakt. In deze Europese landen zijn er bijna 250 miljoen potentiële kijkers.

'Ten derde, hebben veel mensen aangegeven wat meer te willen weten over de kerk.' De concerten van het koor

barnakelkoor bij ons en hebben ze allemaal weggegeven.

'Op twee na waren alle concerten uitverkocht. Maar zelfs de concerten die niet waren uitverkocht werden goed bezocht', aldus president Smoot.

In elk land waar het koor optrad, was er een receptie of diner, waar vele hoogwaardigheidsbekleders, politieke

Groeten uit ofwel de JMJV- kampen 1991

De kampen in Nederland en Vlaanderen zijn uniek. Nergens in de kerk zul je ze in deze vorm aantreffen. Een jeugdconferentie. Goed. Een meerdaagse hike. Komt ook voor. Maar een hele week van huis, dat kan alleen in de Lage Landen. De jongeren genieten er met volle teugen van. De ouders ook, wat een rust! En hoe staat het met de leiding? 'ns Kijken, het is begin november, ja, die zal zo ongeveer wel weer opgeknapt zijn ... en heel misschien doemen er al weer contouren op van een volgend kamp.

En waar werden de kampen dit jaar gehouden? De jongemannen en jonge vrouwen van de Ring Utrecht vermaakten zich in Oirschot in Noord-Brabant. De JMJV'ers van de Ring Apeldoorn streken in Anloo in Drente neer. De jongemannen van het District Antwerpen zakten af naar Heure in Namen, terwijl de jonge vrouwen hun geluk beproefden in Hulst in Zeeuws-Vlaanderen. De jonge vrouwen van de Ring Den Haag trokken door de provincie Groningen; veel van de jongemannen van de Ring Den Haag gingen mee met zogenaamde scoutkampen.

Hoewel we niet van alle kampen fotomateriaal ontvangen hebben, geven de geplaatste foto's toch een goede indruk van een modaal JMJV-kamp. De foto's spreken o.i. voor zich, met uitzondering misschien van de foto met de jongen - Melvin Tenthof van Noorden uit de Wijk Utrecht - op het veldbed. Hij is niet gewond, maar fungeert als slachtoffer bij een EHBO-activiteit.

- De redactie.

DE KINDERSTER

91STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

NOVEMBER 1991

DE GROOTSTE SCHAT IN DE H

Stefan staarde naar de gebroken fotolijst die op de grond lag. Hij wist dat hij binnen niet had mogen voetballen. En het was beslist niet zijn bedoeling geweest om de foto van opa en oma te raken zodat die van het tafeltje op de grond viel.

Moeder zou wel boos worden als ze het zag. Ze stofte de fotolijst altijd zo voorzichtig af en zette 'm dan voorzichtig terug op het tafeltje. Die foto betekende veel voor haar. Oma had hem aan haar gegeven toen opa was gestorven. Opa had de lijst zelf gemaakt. Hoe langer Stefan nadacht over wat hij had gedaan, hoe naarder hij zich begon te voelen.

Hij zette de lijst terug op de tafel, deed een stapje achteruit en keek er met half dichtgeknepen ogen naar. Hij kon die lelijke zwarte streep nog steeds door het mooi gesneden gedeelte van de lijst zien lopen. Hij wist dat het niet kon, maar de streep leek steeds groter en zwarter te worden.

Niemand had hem de bal zien schoppen en de lijst zien breken. Niemand anders wist dat hij de huisregel over binnen met de bal spelen

gebroken had. Hij alleen wist hoe de lijst gebroken was. Maar hij wist het – en onze Hemelse Vader wist het ook.

Stefan kon moeder buiten in de tuin horen zingen tijdens het onkruid wieden. 'Ze zal wel niet meer zingen wanneer ze dit ziet', zei hij tegen zichzelf.

Hij wist wat hij moest doen, maar hij wilde moeder niet ongelukkig maken.

Hij hoorde haar graag zingen. Hij vond het fijn om haar glimlach te zien en haar opgewekte stem te horen. Stefan wist dat ze niet zou glimlachen en zingen, of opgewekt zou zijn wanneer ze erachter kwam wat hij had gedaan.

'Laat ik 't maar gauw vertellen, dan is het voorbij', zei hij tegen zichzelf terwijl hij door het huis naar de tuindeur liep. 'Mam, ik moet je iets vertellen.'

'Goed. Wat is er, Stefan?'

Hij liet zijn hoofd hangen. 'Ik denk dat je me niet erg lief meer zult vinden. Ik heb iets heel ergs gedaan.'

Ze trok hem naar zich toe en liet hem naast haar zitten in de tuin. 'Wat je ook gedaan hebt, Stefan, ik zal toch nog van je houden. Weet je niet meer dat we

het erover hebben gehad dat onze Hemelse Vader zo van ons houdt? Hij houdt ook nog van ons als we iets hebben gedaan waar hij niet van houdt. En zo houd ik ook van jou. Vertel me nu maar wat je hebt gedaan.'

Stefan begon haar te vertellen over de foto-lijst en de bal. Zijn stem trilde en er rolden tranen over zijn wangen toen hij zijn moeder vertelde hoe het hem speet dat hij niet gehoor-

zaam was geweest aan de regels en daardoor de lijst had gebroken. 'Misschien kan ik wat geld verdienen en een nieuwe lijst kopen', bood hij aan.

'Laten we eerst maar naar binnengaan en kijken hoe erg het is.' Toen ze ernaar gekeken had, zei ze: 'Stefan, ik denk dat we dit wel kunnen maken met wat lijm.'

Stefan rende weg om de lijm te halen, terwijl moeder de foto uit de lijst haalde. Samen lijmden ze de barst stevig dicht. Toen het droog was, deed moeder de foto weer in de lijst en zette die weer terug op de tafel. 'Zo!' zei ze, 'Gelukt.'

Stefan staarde naar de lijst. Zelfs nu de stukken weer aan elkaar zaten, kon je aan de zijkant van de lijst de lelijke zwarte barst nog zien. Hoe kon moeder nou zeggen dat het gelukt was? 'Het ziet er verschrikkelijk uit!' kreunde hij.

Stefans moeder deed haar armen om hem heen. 'Dat vind ik niet', zei ze lief. 'Ik vind het er geweldig uitzien. Wanneer ik naar de foto kijk, denk ik aan je oma en opa en hoeveel ik van ze houd. Maar wanneer ik naar de lijst kijk, denk ik vooral aan opa en al het fijns dat we samen hebben gedaan. En wanneer ik naar de barst in de lijst kijk, denk ik aan een zoon die me de waarheid vertelde toen dat heel moeilijk was – en dat is de grootste schat in de hele wereld! □

Brieven schrijven is

Heb je grootouders of vriendjes die ver weg wonen? Ken je iemand die op zending is? Zouden zij het niet leuk vinden om een brief van jou te krijgen en te horen wat je allemaal hebt gedaan? Brieven

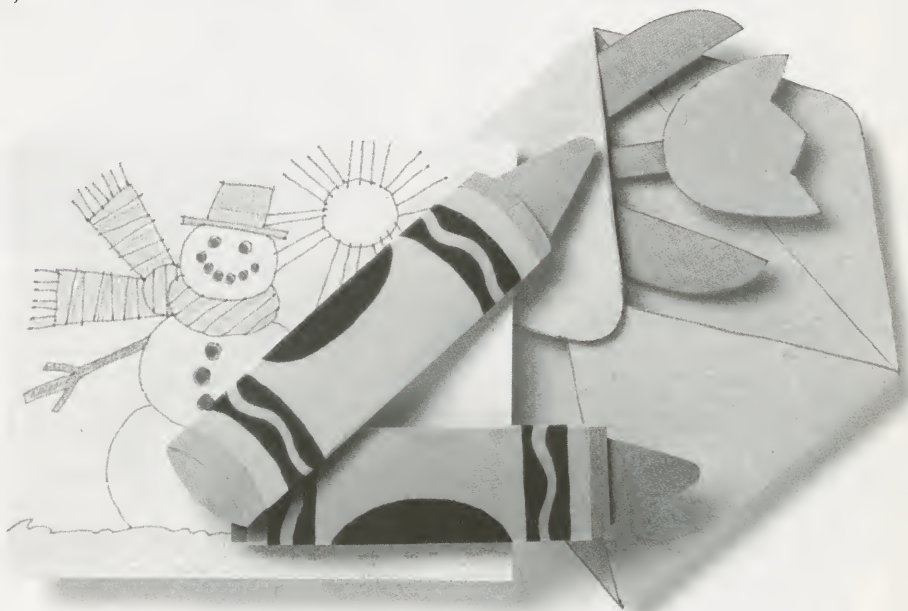
schrijven is een fijne manier om mensen te laten weten dat je om ze geeft.

Hier zijn wat ideeën om het makkelijker en leuker te maken om een brief te schrijven:

leuk!

1. Vraag je ouders je te helpen verzinnen aan wie en wat je kunt schrijven.
2. Stuur een foto van jezelf als je er een hebt. Dat zal de mensen helpen je niet te vergeten en te weten hoe je was toen je die brief schreef.
3. Stuur een van je lievelingskleurplaten of -tekeningen mee.
4. Gebruik je fantasie. Knip woorden en plaatjes uit oude tijdschriften en plak die op een vel papier als brief, of schrijf je brief in code. Je kunt de woorden ook achterstevoren schrijven, of van boven naar beneden, of in een spiraal. Je kunt van je brief zelfs een legpuzzel maken.
5. Stel vragen zodat de ander terug zal willen schrijven. Een brief krijgen is even leuk als een brief schrijven.
6. Begin meteen. Ga zo vlug mogelijk zitten om iemand een brief te schrijven. Je zult je heel prettig voelen – en die ander ook, zodra hij of zij die brief krijgt.
7. Maak er een gewoonte van brieven te schrijven. Schrijf er iedere week één – of meer. Iedereen vindt het fijn om een brief te krijgen. □

OUDERLING GENE R. COOK

Uit een interview dat Kellene Ricks heeft gehad met ouderling Gene R. Cook, een van de Zeventig

'Weest heden de Here gewijd (. . .) en wel om heden een zegen over u te brengen' (Exodus 32:29).

Het is belangrijk om gehoorzaam te zijn aan de geboden en te doen wat de Heer van je verlangt.

Toen ik elf was, kreeg ik een krantenwijk. Het was hard werken, maar ik vond het leuk en vijf jaar later had ik die krantenwijk nog steeds.

Op zekere dag bood de chef van de krant mij een baan aan als assistent-hoofd verspreiding. Ik moest toezicht houden op de andere krantenbezorgers en hen helpen bij de verkoop van de abonnementen. Daarnaast moest ik, als ik klaar was met mijn eigen wijk, iedere dag na school een paar uur op kantoor zitten om de mensen die met klachten opbelden te woord te staan. Tussen de telefoongesprekken door kon ik dan mijn huiswerk maken. De nieuwe baan betekende meer geld – drie keer zoveel als een krantenbezorger. Ik was heel erg blij. Ik was al een hele tijd aan 't sparen voor mijn zending en had echt het gevoel dat de Heer mij zegende omdat ik de geboden onderhield, zoals trouw mijn tiende betalen en de sabbat heiligen.

Anderhalf jaar later kwam de chef weer naar mij toe. Er waren plannen om de krant ook 's zondags te laten verschijnen. Hij vertelde heel enthousiast dat ik 's zondags vroeg mijn kranten zou bezorgen en dan naar kantoor moest komen om van 's ochtends 7 uur tot 's middags 2 uur de telefoon aan te nemen. Natuurlijk zat er weer een behoorlijke opslag aan vast.

De directeur zag hoe ik aarzelde. Omdat hij wist dat ik actief lid was van de kerk, zei hij: 'Misschien denk je eraan om deze extra-taak niet aan te nemen, maar weet dat als je weigert, je ook je krantenwijk en je baan op kantoor kwijt bent. Een heleboel van de andere krantenjongens willen maar al te graag jouw werk doen. Als je dus nee zegt, ben je ontslagen.'

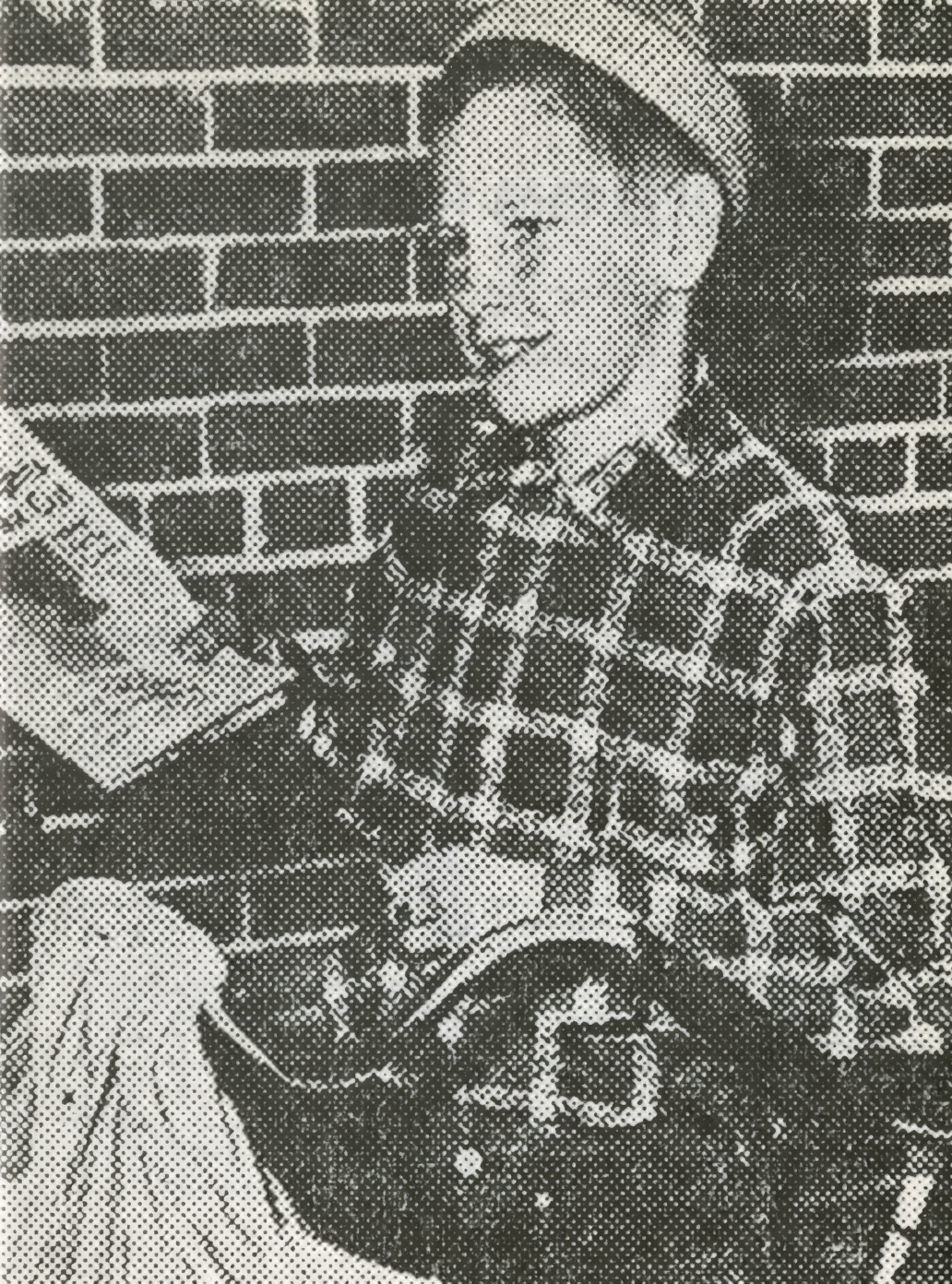
Toen ik die dag naar huis ging, was ik ontmoedigd en in de war. Ik wist dat ik de geboden had onderhouden en kon maar niet begrijpen waarom ik dan zo'n moeilijke beslissing moest nemen. Ik sprak erover met mijn vader en ook met mijn bisschop, maar ze zeiden allebei dat ik het zelf voor het zeggen had. Mijn vader zei: Ik weet het antwoord niet, maar ik weet wel wie het

antwoord wèl weet (en hij bedoelde de Heer). Ik zou 't Hem maar eens vragen.'

Toen ik twee dagen had gebeden en geworsteld, wist ik wat ik moest doen. Ik wist dat er best wel mensen waren die op zondag moesten werken, maar dat ik daar niet bij hoorde. Toen ik de chef vertelde wat ik besloten had, werd hij boos, vertelde me dat ik ontslagen was en zaterdag op kantoor mijn laatste loon kon ophalen, en liep nijdig weg. Ik vroeg me af of ik wel de juiste beslissing had genomen, omdat het moeilijk zou zijn genoeg geld te verdienen voor mijn zending.

Toen ik mijn laatste loon ging halen, werd ik door de chef opgewacht. Hij maakte zijn excuus en zei: 'Het was verkeerd dat ik probeerde jou te dwingen om iets tegen je overtuiging in te doen en een gebod van de Heer te overtreden. Ik heb een andere jongen gevonden die bereid is op zondag te werken. Je kunt je baantje houden als je wilt.' Hij voegde eraan toe: 'Je zult volgende week in je loonzakje – en voor zolang je voor mij werkt – het geld vinden dat je erbij zou hebben gekregen als je wel op zondag had gewerkt.'

Natuurlijk bleef ik voor de krant werken. Ik weet dat de Heer ons zegent wanneer we zijn geboden onderhouden. Wees voorzichtig dat je altijd trouw blijft aan de beginselen waar je in geloofd. Als je altijd op de Heer vertrouwt, zal Hij je ervoor zegenen. □

DE MOED OM HET GOEDE TE K

Laurel Rohlfing

'Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet' (Johannes 13:17).

Moed! Als je dat woord hoort, zul je wel denken aan iemand die een hele moedige, dappere daad doet. Misschien denk je aan iemand die een slag levert, die gevaarlijke plaatsen gaat verkennen of zijn leven op een andere manier waagt. En jij dan? Heb jij weleens laten zien dat je moedig bent? Je zult in je leven heel dikwijls moed nodig hebben om het evangelie van Jezus Christus na te leven. Wanneer je in de verleiding bent verkeerd te doen en toch het goede kiest, of wanneer je de waarheid verdedigt, laat je zien dat je moedig bent.

Je getuigenis kan je die moed geven, de kracht die je helpt datgene te doen wat je Hemelse Vader van je verwacht.

Helamans tweeduizend jeugdige soldaten hadden een getuigenis dat hun de moed gaf om hun familie en hun land tegen de Lamaniëten te verdedigen. Hoewel ze nog nooit in een oorlog hadden gevochten, waren zij niet bang voor de dood. Ze hadden van hun moeder geleerd dat als zij in God geloofden, Hij hen zou bevrijden. Duizend Lamaniëten sneuvelden in een verschrikkelijke veldslag, maar niet één van de moedige jonge soldaten kwam om, hoewel ze allemaal gewond waren. Het was een groot wonder als gevolg van 'hun buitengewoon groot geloof in hetgeen hun was geleerd te geloven, namelijk, dat er een rechtvaardig God is' (Alma 57:26).

Brian, een jong lid van de kerk, ging naar een school van een andere kerk. Op zekere dag waren de kinderen heel rumoerig toen de leraar probeerde hen voor te lezen uit de Bijbel. Ze sloeg het boek

JOSEPH SMITH

(Joseph Smith-Geschiedenis 1:25)

DAVID

(1 Samuël 17:33-50)

RUTH

(Ruth 1:16)

JOZEF IN EGYPT

(Genesis 39:7-20)

AMULEK

(Alma 15:16)

EEN AANTAL RECHTVAARDIGE NEPHIETEN

(3 Nephi 1:9-13)

PETRUS

(Handelingen 12:1, 5-11)

LEZEN

Hij gaf al zijn rijkdommen op en werd door zijn vader, familie en vrienden afgewezen omdat hij het woord van God geloofde.

Hoewel hij nog maar een jongen was, vocht hij tegen Goliath om Israël te redden.

Hij werd in de gevangenis gezet voor zijn getuigenis en ontsnapte met behulp van een engel.

Zij werden met de dood bedreigd omdat zij geloofden in het teken dat hen zou laten weten dat de Heiland geboren was.

Zij verliet haar eigen land om in een ander land haar nieuwe geloof te kunnen uitoefenen.

Ook al haatten de mensen hem en deden ze hem kwaad, vertelde hij toch van het visioen dat hij ontvangen had.

Hij ging liever naar de gevangenis dan iets verkeerd te doen.

dicht en zei: 'Geen wonder dat er geen profeten meer bestaan. Jullie zijn zo stout dat jullie toch niet naar ze zouden luisteren.' Nu moest Brian een belangrijke beslissing nemen: hij kon zijn mond houden of zijn lerares vertellen wat hij geloofde. Hij verzamelde al zijn moed, stak rustig zijn hand op en zei: 'Juf, er bestaat wel een profeet op aarde en hij woont in Salt Lake City in de Verenigde Staten. De lerares vond wat Brian vertelde heel interessant en wilde graag meer weten over zijn kerk.

Ook jij kan, net als Brian en de jeugdige soldaten van Helaman, een getuigenis hebben waardoor je moedig het goede kan kiezen. Dus, zoals er in de Schriften staat: 'Wees sterk en handel' (Ezra 10:4).

Instructies

Op de vorige bladzijde staan de namen van mensen uit de Schriften die een getuigenis hadden waardoor ze de moed kregen om het goede te kiezen. Lees de tekst en trek dan een lijn van die naam naar de manier waarop hij of zij moed toonde.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Verdeel de kinderen in groepen. Laat iedere groep een van de verhalen uit de Schriften lezen en naspelen, of laat ze het verhaal in hun eigen woorden navertellen aan de andere groepen. U kunt ook pioniersverhalen gebruiken die een voorbeeld zijn van moed en geloof.

2. Vertel de jongere kinderen de verhalen, maar laat het eind ervan achterwege. Vraag dan, bijvoorbeeld: 'Wat zou jij doen als je Ruth was?' Als de kinderen antwoord hebben gegeven, maakt u het verhaal af.

3. Nodig de leden van uw eigen wijk of gemeente uit om te vertellen over geschikte ervaringen toen hun getuigenis hen hielp het goede te kiezen. Laat de kinderen ook over hun eigen ervaringen vertellen.

4. Geef de kinderen papier en potlood en laat ze opschrijven wanneer iemand moed nodig zou hebben om het goede te kiezen. Lees hun voorbeelden voor en bespreek mogelijke oplossingen. □

VOOR KLEINE VRIENDEN

MARJOLIJN EN HET BOEK VAN MORMON

Vicki Blum

ILLUSTRATRICE: JULIE YOUNG

NOVEMBER 1991

Ik wist niet wat ik moest doen. President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat we *allemaal* in het Boek van Mormon moeten lezen, maar dat is niet makkelijk. Mama en papa vinden dat ik te jong ben om zelf een Boek van Mormon te krijgen omdat ik nog maar vijf ben. Dus omdat ik er zelf geen had, besloot ik er een te lenen.

Eerst zocht ik naar papa's Boek van Mormon. Ik klom op een stoel om het van de bovenste plank te pakken toen papa net binnenkwam.

'Wat doe je daar, Marjolijn?' vroeg hij.

'Ik wil het Boek van Mormon lezen.'

Papa pakte zijn boek, ging in een stoel zitten, nam me op schoot en liet me de plaat zien van Nephi die zijn hand uitstreckte, de plaat van Abinadi die voor koning Noach stond, en de plaat van Jezus die uit de hemel neerdaalde. Toen deed hij het boek dicht, gaf me een knuffel en zette me van zijn schoot af.

'Maar ik wil het zelf lezen', zei ik.

Hij deed zijn Boek van Mormon open en wees op een van de eerste bladzijden. 'Zie je die rode vlek?' vroeg hij.

'Ja.'

'Dat is ketchup van de hamburger die je laatst gegeten hebt. Zie je die bruine vlek op bladzijde 229?'

Ik knikte.

'Dat is van je chocoladeijsje.'

'O.'

'Zie je die laatste twee bladzijden die niet van elkaar willen, zelfs als ik ze schud?'

'Ja.'

'Aardbeienjam.'

Papa zette zijn Boek van Mormon terug op de plank en liep weg. Ik besloot dat ik van iemand

anders een Boek van Mormon zou moeten lenen.

Ik ging naar de kamer van mijn broer. Die staat vol met allerlei dingen, maar ik keek net zolang rond tot ik zijn Boek van Mormon in de onderste la van zijn kastje vond. Het is een klein boek met zijn naam op de kaft. Robert zegt dat hij het bewaart om mee te nemen op zending. Ik deed het net open toen hij de kamer binnenkwam. Toen hij me zag, gingen zijn ogen wijd open. Hij liep snel op me af en griste het boek uit mijn hand.

'Maar ik wil het lezen', zei ik.

'Blijf er van af!' schreeuwde hij en deed het open.

'Kijk hier eens naar!'

'Dat lijkt wel kruit', zei ik.

Hij liet nog een andere plek zien. 'En hier!'

'Iemand heeft per ongeluk de bladzijde gescheurd', zei ik.

Hij deed het boek dicht en legde het terug in zijn la. Ik glipte stilletjes de kamer uit.

Ik ging naar mijn eigen kamer en kroop in een hoekje. Na een tijdje kwam mijn zusje van negen binnen. 'Wat is er, Marjolein?' vroeg Gonnie.

'Ik wil het Boek van Mormon lezen.'

Gonnie glimlachte en streek over mijn haar.

'Je kunt het mijne lezen', zei ze. Ik keek toe terwijl ze haar kamer rondkeek totdat ze het Boek van Mormon onder een stapel dekens gevonden had. 'Hier is het', zei ze terwijl ze het aan me gaf. Het was er een met grote letters.

'Dankjewel', zei ik. Ik ging op mijn bed zitten en deed het open. Ik keek heel hard naar de woorden, maar ik kon ze niet lezen. Ik kneep mijn ogen half toe en keek naar de bladzijde. Ik draaide het boek ondersteboven. Maar wat ik ook deed, ik kon het Boek van Mormon niet lezen zoals de profeet ons gezegd had. Ik deed het dicht en legde het naast mijn kussen. Misschien had de profeet niet bedoeld dat meisjes van vijf het ook moesten lezen.

Die avond kwam mijn moeder naar mijn kamer om me in te stoppen. Ze leunde voorover, gaf me een kus, en trok de deken op tot aan mijn kin. Toen keek ze de kamer rond om een boek te zoeken voor een verhaaltje. Mama keek in de speelgoeddoos en onder het bed, en ze was nog aan het zoeken toen ik ineens aan Gonnie's Boek van Mormon dacht.

'Is dit boek goed, mama?' vroeg ik.

Ze pakte het op. Ze keek me aan, keek naar het

boek, en weer naar mij. 'Wil je daaruit voorgelezen worden?'

'Ja', zei ik.

Ze deed het open en begon op de eerste bladzijde.

'Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren ...', las ze.

Het was beter dan welk verhaaltjesboek ook. □

VIJF BIJ VIJF

Lori Winder

Ga vooruit, achteruit, op of neer, maar niet diagonaal, om uit het doolhof van de klavertjes vijf te komen. Gebruik alleen nummers die je door 4 kunt delen.

BEGIN

EIND

ONZE ALGEMENE AUTORITEITEN

Susan Meeks

Zoek de voornamen en voorletters van de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf bij elkaar met hun achternaam.

1. Ezra Taft	a. Ashton
2. Gordon B.	b. Ballard
3. Thomas S.	c. Benson
4. Howard W.	d. Faust
5. Boyd K.	e. Haight
6. Marvin J.	f. Hinckley
7. L. Tom	g. Hunter
8. David B.	h. Maxwell
9. James E.	i. Monson
10. Neal A.	j. Nelson
11. Russell M.	k. Oaks
12. Dallin H.	l. Packer
13. M. Russell	m. Perry
14. Joseph B.	n. Scott
15. Richard G.	o. Wirthlin

LUCHT TEGENOVER WATER

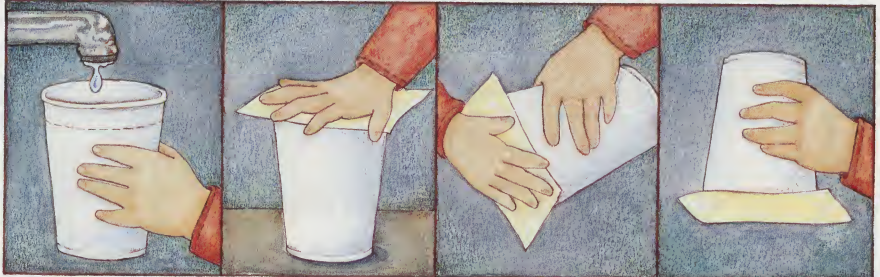
Om aan te tonen dat luchtdruk sterker kan zijn dan waterdruk, heb je het volgende nodig: een wegwerpbekertje, een velletje papier en water. (Dit experiment kan het beste boven de gootsteen of buiten plaatsvinden.)

1. Maak het bekertje driekwart vol met water.

2. Leg het velletje papier erop en druk het 30 seconden lang op zijn plaats.

3. Keer de beker nu langzaam om, met je hand nog steeds op dezelfde plaats. Neem nu je hand weg.

Omdat de druk van de lucht groter is dan de druk van het water, zullen het velletje papier en het water op hun plaats blijven.

JOHN TAYLOR

Kellene Ricks

1. Het was druk in Engeland in het begin van de vorige eeuw, maar John Taylor hield van de spannende sfeer van dat land waar zijn familie een boerenbedrijf had. John werkte lange uren op de boerderij maar leerde ook hout draaien.

2. Toen hij 24 was, kreeg John de kans om naar Canada te emigreren en zich daar bij zijn familie te voegen, die twee jaar eerder daarheen was verhuisd.

3. Voordat het schip waar John op zat zelfs maar uit het Kanaal was, stak er een verschrikkelijke storm op. De mensen op het schip werden zeeziek toen het schip door de storm begon te rollen en te stampen.

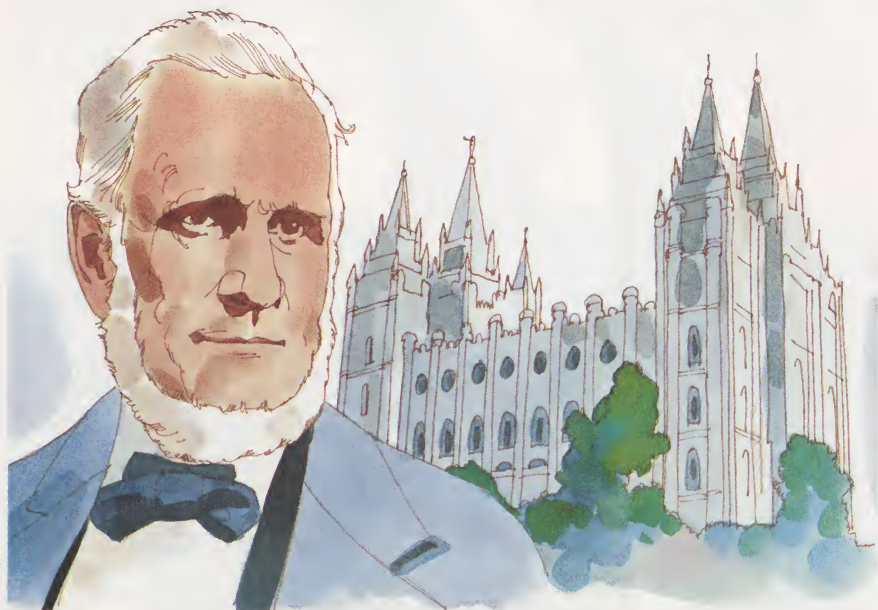
4. Een heleboel schepen in de buurt vergingen in de storm en de bemanning van het schip waar John op zat, zette zich schrap voor het ergste.

5. Maar John maakte zich niet bezorgd. Midden in de nacht liep hij nog heel kalm rond op het dek! Hij wist dat hij een opdracht in Canada had en hij vertrouwde erop dat zijn Hemelse Vader hem zou beschermen zodat hij die opdracht kon vervullen.

6. Bij zijn aankomst in Toronto zocht John de methodistische kerk op en werd niet alleen lid maar ook prediker. In mei 1836, toen Parley P. Pratt hem over het herstelde evangelie van Jezus Christus had verteld, liet John zich dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

7. John Taylor bleef zijn vertrouwen in de Heer stellen en werd de derde president van de kerk.

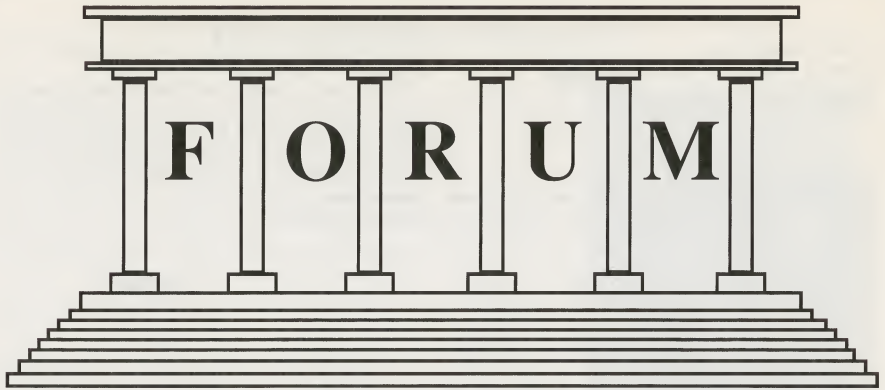
Op de omslag
Fotograaf: Marty Mayo

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtswaard: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst

waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o. (-ken); - **lid**, o. (...leden).

Hoe u een goede toespraak kunt houden

* Begin uw voorbereiding op de dag dat u voor een toespraak gevraagd wordt. Bid eerst, dank uw Vader in de hemel voor de gelegenheid en vraag nederig om zijn hulp bij de keuze van uw stof.

* Denk na over het onderwerp en schrijf uw ideeën direct op.
* Houd rekening met wat er leeft in de groep die u toespreekt. Houd uw toespraak eenvoudig.

* Kijk wat er in de Schriften staat over het onderwerp en bestudeer dit met een gebed in uw hart. Doe dit onder omstandigheden waarin u ontvankelijk bent voor de influisteringen van de Geest.

* Schrijf uw toespraak uit als u daartoe de behoefte voelt. Rangschik uw materiaal. Vermijd onnodige details.

* Houd u aan de u toegewezen tijd. Andere sprekers zijn van u afhankelijk.

* Lees uw toespraak door en spreek deze uit. Maak uw toespraak u zo eigen dat u ongedwongen kunt spreken en daár nadruk kunt leggen waar dat nodig is.

* Zonder u op de dag van de toespraak even af om uw gedachten te ordenen en u open te stellen voor goddelijke inspiratie.

* Wees nederig, maar heb er vertrouwen in dat de Heer u zal helpen, omdat u alles gedaan hebt wat u kon.

* Laat uw liefde voor het evangelie en voor hen tot wie u spreekt duidelijk blijken uit elk woord dat u spreekt.

Hart Wegner
Las Vegas

* Bereid u goed voor. Denk eraan dat de voorbereiding van een korte toespraak vaak lastiger is dan een lange.

* Neem alles wat u al weet over het onderwerp nog eens door. Zorg ook voor nieuw materiaal.

* Verlaat u meer op de Schriften dan op bijkomend materiaal.

* Begin uw toespraak met een citaat, een krachtige verklaring, een ervaring of een verhaal.

* Vermijd, vooral aan het begin van uw toespraak, gemeenplaatsen zoals: 'Toen de bisschop mij vroeg ...' of 'Toen ik bezig was met de voorbereiding ...'

* Spreek uw toespraak uit zodat u weet of u binnen de toebedeelde tijd blijft.

D. Reed Laker
Salt Lake City

Ik ben jonge-vrouwenpresidente van de ring en ik word vaak gevraagd om een toespraak te houden in een wijk of een leidersvergadering zonder dat mij een onderwerp wordt opgegeven.

Ik kies dan vaak een van mijn zwakheden als onderwerp. Door de Schriften te raadplegen en te bestuderen over dit onderwerp, maak ik mijn zwakte sterker. Ik groei tijdens de voorbereiding en die groei slaat over op hen die naar mijn toespraak luisteren.

De voorbereiding van een toespraak over een ongemakkelijk onderwerp kun je gemakkelijk voor je uit schuiven. Stel het niet uit. Als ik eenmaal een onderwerp heb uitgekozen, denk ik erover na en schrijf ik mijn gedachten op. Naar aanleiding van mijn denkbeelden zoek ik meer informatie in de Schriften en in andere publicaties van de kerk. Ik overdenk waarom dat onderwerp moeilijk voor mij is. Dat helpt mij het probleem onder ogen te zien en mij te concentreren op mijn voorbereiding en mijn toespraak.

Deze methode werkt ook goed in geval van een opgedragen onderwerp. We hebben op elk gebied zwakheden.

Pamela W. Zundel
Palm Desert (Californië)

- 1. Bid om leiding; streef naar de inspiratie van de Heilige Geest.**
- 2. Stel niet uit; neem de tijd om u voor te bereiden.**
- 3. Bestudeer de Schriften en ander materiaal.**
- 4. Oefen uw toespraak; houd u aan de toegewezen tijd.**

* Bid om leiding van de Heilige Geest.

* Zeg aan het begin wat het doel is van uw toespraak. Vat tot slot samen wat u gezegd hebt.

* Lardeer uw toespraak met anekdotes of voorbeelden. Dat kunnen teksten, persoonlijke ervaringen en gedichten zijn.

* Oefen minstens een keer. Spreek uw toespraak uit voor een vriend, een gezinslid of tegen de muur, als u maar weet hoe lang de toespraak duurt. Pas hem indien nodig aan.

Jeanne Jones
Liberty (Missouri)

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met een van de onderstaande onderwerpen hebt!

februari: Hoe u de romantiek in uw huwelijk kunt bewaren

maart: Hoe u uw kinderen kunt leren zelfredzaam te zijn

april: Hoe u als alleenstaand ouder uw taak kunt volbrengen

mei: Hoe u met financiële problemen kunt omgaan

Schrijf (ongeveer 100-150 woorden) naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds 6 weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

De zendelingenpagina's

Wederom hebben maar liefst negen jonge mensen een zendingsoproep ontvangen. Er zijn nu 37 zendelingen uit Nederland en 6 uit Vlaanderen in het zendingsveld. Sinds deze rubriek in juni 1986 het levenslicht zag zijn er meer dan 130 leden op zending gegaan.

Deze maand in de zendelingenpagina's een verslag van Boris van Monsjou uit de Wijk Rotterdam-Noord, die werkzaam is in het Zendingsgebied Dresden; en een verslag van Petra Riem uit de Wijk Den Haag die werkzaam is in het Zendingsgebied Leeds.

Boris van Monsjou

Hallo, hoe gaat het met jullie in Nederland? Ik ben nu al circa tien maanden [in juli, red.] op zending. De tijd gaat zeer snel. Het was fantastisch om een zendingsoproep te krijgen naar (toen nog) het Zendingsgebied Dresden Oost-Duitsland. De muur was nog niet zo heel lang neer. En de grenzen waren nog maar kort open voor zendelingen. Daar was ik heel blij over.

Ik wilde graag op zending. Deze wens droeg ik al een tijdje met me mee, al sinds ik mij in 1988 liet dopen. Ik wilde graag wat terugdoen voor alle aandacht

voel. Ik heb veel mensen op zending zien gaan en weer zien terugkomen, gestrekt, gegroeid in waarheid en getuigenis. Ook dat was voor mij een bron van inspiratie. Daardoor ben ik mij gaan voorbereiden. En die voorbereiding kan niet vroeg genoeg beginnen. Daar moet heel veel aandacht aan besteed worden, want anders kom je tijdens je zending voor voldongen feiten te staan. Want als je je voorbereid hebt, heb je recht op hulp van boven.

De enige methode die goed aanslaat in het zendingsveld is op de Heer te vertrouwen. Ik heb daar in mijn eerste standplaats ervaring mee opgedaan. We

Ouderling Van Monsjou en zijn collega in Coburg.

Heer gebeden of Hij ons wilde helpen iemand te vinden die openstond voor onze boodschap. Daarna zijn we de deur uitgegaan. In de bus zat er een vrouw naast me die mijn naamplaatje zag. Ze vroeg mij wat dat inhield. Wij hebben toen een afspraak met haar gemaakt. Al jaren zocht zij naar de waarheid. Ze had de Bijbel vijf keer gelezen en telkens meer vragen gehad. Ze liet zich dan ook dopen.

In de vroegere DDR waren ten tijde van de vereniging twee ringen, die het hele gebied bestreken. Na oktober 1990, toen de beide Duitslanden één werden, werd West-Berlijn eraan toegevoegd. Nu zijn er drie ringen.

De gemeenten waar ik werkzaam ben geweest, maakten een geweldige indruk op me. Niets was de leden tevel om de Heer te dienen. Zij bekommerden zich om het welzijn van de zendelingen. Ik ben dankbaar dat ik de Heer kan dienen. <

Ouderling Van Monsjou en zijn collega met een echtpaar vlak voor hun doop.

en tijd die aan mij was besteed. Ook is het deels de weerspiegeling van de liefde die ik voor mijn Hemelse Vader

besloten op onze voorbereidingsdag naar het bevolkingsregister te gaan. Alvoorens daar naar toe te gaan, heb ik de

Zuster Riem (geheel links) met de zendingen van het eerste district waarin zij werkzaam was.

Zuster Riem (rechts) in haar eerste gebied, waar zij zich veelal met de fiets verplaatste.

Petra Riem

Op 21 maart j.l. ging ik, na vier maanden geduldig wachten, op weg naar het opleidingsinstituut in Lingfield. Eindelijk was het dan zover. Vanaf mijn vijftiende had ik al het verlangen om op zending te gaan, maar er komt van alles op je weg om je te beproeven.

Nu ik erop terugkijk ben ik blij dat ik vóór mijn zending al het nodige geleerd had.

Ik ben nu al weer vijf maanden [in augustus, red.] op zending in het Zendingengebied Leeds Engeland en het is een groot feest.

In het instituut dacht ik vaak bij mezelf, waar kun je beter zijn dan hier, waar je zoveel leert. Natuurlijk in het zendingenveld zelf, waar je door hard te werken mensen ziet veranderen door de vreugde die ze ervaren, omdat ze de waarheid hebben gevonden. Dat stemt je nederig.

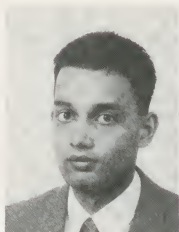
Ik weet dat dit de enige ware kerk is op aarde. President Benson is de profeet des Heren. Het Boek van Mormon is het woord van God. Jezus is de Christus.

Ik zou iedereen willen aanmoedigen om op zending te gaan, om te leren wat ik nu leer. <

De benadering aan de deur: zuster Riem legt uit.

Nieuwe zendelingen

Naam: Feizel Rahman
Unit: Zoetermeer
Zendingsgebied: Trinidad en Tobago
Aanvang zending: 10 juli
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Edwin van Stam
Unit: Zoetermeer
Zendingsgebied: Marseille
Aanvang zending: 1 augustus
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Audrey Bijkerk
Unit: Rotterdam-Noord
Zendingsgebied: Temple Square
Aanvang zending: 7 augustus
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: David Dezaire
Unit: Zoetermeer
Zendingsgebied: Marseille
Aanvang zending: 29 augustus
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: André Tenthof van Noorden
Unit: Utrecht
Zendingsgebied: Londen-Zuid
Aanvang zending: 29 augustus
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Carlo Bos jr.
Unit: Zoetermeer
Zendingsgebied: Suriname
Aanvang zending: 4 september
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Arjan de Jong
Unit: Zoetermeer
Zendingsgebied: Halifax (Canada)
Aanvang zending: 9 oktober
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Monic de Langen
Unit: Utrecht
Zendingsgebied: Edinburgh
Aanvang zending: 10 oktober
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Isabelle Arts
Unit: Eindhoven
Zendingsgebied: Dresden
Aanvang zending: 24 oktober
Opleidingsinstituut: Lingfield

In het zendingsveld

Amerika

Kitty Bastein, Canada Toronto Mission, 338 Queen Street, suite 214, Brampton, Ontario L6V 1C5, Canada

Audrey Bijkerk, Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA

Carlo Bos jr., Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname

Marcel Braithwaite, California Anaheim Mission, 501 North Brookhurst, suite 100, Anaheim, Californië 92801, USA

Robert Brouwer, Florida Jacksonville Mission, 8936 Western Way, suite 180, Jacksonville, FL 32256, USA

Jeroen Dekker, Washington Seattle Mission, PO box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA

Jan Dijkwel, Utah Ogden Mission, 4155 Harrison boulevard, suite 105, Ogden, Utah 84403, USA

Johanna Dusseljee, Arizona Phoenix Mission, 6265 North 82nd Street, Scottsdale, Arizona 85250, USA

Devin Hale, Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

Maarten Ôt Hoen, Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada
Johan Jansen, California Santa Rosa Mission, 2300 County Center Drive, bldg A 129, Santa Rosa, Californië 95403, USA

Arjan de Jong, Canada Halifax Mission, Commerce Bldg, 73 Tacoma Drive #202, Dartmouth, Nova Scotia B2W 3Y6, Canada

Eric Mac Lean, Ohio Columbus Mission, 5025 Arlington Center, suite 30, P.O. Box 20130, Columbus, Ohio 43220, USA

Addy Marjenburgh, Utah Provo Mission, 2520 University Avenue, suite 150, Provo, Utah 84604, USA

Esther Mulder, Minnesota Minneapolis Mission, 5931 West 96th Street, Bloomington, Minnesota 55438, USA

Feizel Rahman, Trinidad and Tobago Mission, 26-28 Murray Street, suite 5, Woodbrook, Port of Spain, Trinidad, West Indies

Jos Rutten, Texas Houston East Mission, 820 South Friendswood Drive, suite 100, Friendswood, Texas 77546, USA

Azië

Yashino Furukawa, Japan Sapporo Mission, Kita 2 Jo Nishi 24 Chome, 245 Banchi 14 Chuo-Ku, Sapporo, Hokkaido 064, Japan

Frankfurt-tempel

Jürgen Lepinoy, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, BRD

Bep van Wijk, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, BRD

Europa

Jolanda Ariaans, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, Engeland

Isabelle Arts, Mission Dresden Deutschland, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Tom de Bisschop, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland

Yanina Cadillo Albornoz, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland

David Dezaire, Mission Francaise de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Aldrin Esser, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland

Koenraad Gijssel, Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Stefaan van Gijssel, Zendingsgebied Brussel België, Blvd. Brand Wilcox 87, B-1040 Brussel

Marco Gunster, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, Engeland

Dennis Hulleman, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, Engeland

Esther de Kock, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, Engeland

Monic de Langen, Scotland Edinburgh Mission, ÖboroughfieldÖ, 32 Colinton Rd., Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Eddy Martens, Mission Berlin Deutschland, Gräfenalterstrasse 5, W-1000 Berlin 46, Bondsrepubliek Duitsland

Boris van Monsjou, Mission Dresden Deutschland, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Joeri Mulder, Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Roy Oomen, Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Petra Riem, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland

Edwin van Stam, Mission Francaise de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk
Marvin Stigter, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, Engeland

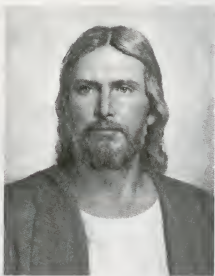
André Tenthof van Noorden, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, Engeland

Robert Teske, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland

Brian Wursten, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland

DE ZALIGSPREKINGEN

DE WEG NAAR DE HEILAND

Deze leringen, die de Heiland gaf tijdens de bergrede, getuigen van zijn goddelijke aard en geven aan hoe wij Hem moeten volgen.

Toen de opgestane Christus uit de nevelen der duisternis tot de Nephieten sprak, was zijn boodschap: Kom tot Mij (zie 3 Nephi 9:13-14, 20, 22).

Toen Hij vervolgens aan hen verscheen, gaf Hij hun als eerste het gebod: 'Staat op en nadert tot Mij, (. . .) zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde' (3 Nephi 11:14). De mensen kwamen één voor één bij de Heiland van de wereld.

Hoewel u en ik niet aanwezig waren toen Hij de mensen dat geweldige voorrecht gaf, geldt de uitnodiging om tot Hem te komen net zo goed voor ons als voor de Nephitische heiligen in die tijd. In een rede, soortgelijk aan de bergrede

die Hij in de oude wereld hield (zie Matteüs 5-7), zei Jezus tegen de Nephieten – en tegen ons – hoe wij tot Hem moeten komen. De beginselen die Hij gaf, die bekend staan als de zaligsprekingen, kunnen ons getuigenis van de goddelijke aard van de Heiland versterken.

DE ALGEMENE AUTORITEITEN VOLGEN

Het eerste beginsel dat de opgestane Heiland aan het begin van de zaligsprekingen aan de Nephieten onderwees, was dat zij zijn gekozen dienstknechten moesten volgen: 'Gezegend zijt gij, indien gij acht zult geven op de woorden van deze Twaalf, die Ik uit ulieden heb gekozen om het woord onder u

te bedienen, en uw dienaars te zijn' (3 Nephi 12:1).

Toen ik diaken was, vertelde mijn moeder me dat ouderling William J. Critchlow, assistent van het Quorum der Twaalf, zou spreken tijdens onze ringconferentie. We kwamen pas laat binnen en moesten achterin zitten, ver van het podium. En toen ouderling Critchlow opstond om te spreken, kon ik hem niet zien. Moeder zei dat ik een stoel naar voren moest brengen en die in het gangpad voor het podium moest zetten. Het moet een raar gezicht zijn geweest voor ouderling Critchlow om middenin het gangpad een jongen van twaalf recht naar hem omhoog te zien staren.

Ik herinner me niet veel van wat

hij zei. Maar terwijl hij sprak, kwam er een geest over me die mij influisterde: 'Dit is een man van God. Je kunt hem geloven.' Aan het eind van de bijeenkomst kwam hij naar me toe en legde zijn hand op mijn schouder. Er kwam een diep gevoel van rust en geluk over me, en op dat moment leerde ik wat het inhoudt om *gezegend* te worden. Door die ervaring in mijn jonge jaren leerde ik dat wij, wanneer we luisteren naar de woorden van de algemene autoriteiten, op de weg zijn die leidt tot waarlijk gezegend worden in de tegenwoordigheid van Christus. Wat zullen we gelukkig zijn als we tot Christus komen door zijn dienstknechten in vrouwen te volgen.

NEDERIGHEID EN DE DOOP

De volgende zaligspreking van de Heiland aan de Nephieten was: '(...) gezegend zijn zij, die (...) zich ten diepste vernederen en worden gedoopt, want zij zullen door vuur en door de Heilige Geest worden bezocht, en vergeving van hun zonden ontvangen' (3 Nephi 12:2).

Wij komen tot Christus wanneer we een verbond met Hem sluiten – wanneer we ons laten dopen en wanneer we van het avondmaal nemen – om zijn naam op ons te nemen.

Toen president George Albert Smith eens ernstig ziek was, raakte hij buiten bewustzijn en dacht dat hij dood was. Hij bevond zich bij een prachting meer. Al gauw begon hij een pad te volgen dat door het bos liep, en na een tijdje zag hij een man op zich af komen, in wie hij zijn grootvader herkende.

'Ik herinner me hoe blij ik was

toen ik hem zag aankomen', zei president Smith. 'Ik had zijn naam gekregen en was daar altijd trots op geweest.'

'Toen grootvader nog maar een meter van me af was, (...) keek hij me ernstig aan en zei:

'Ik wil graag weten wat je met mijn naam hebt gedaan.'

'Ik zag alles wat ik ooit gedaan had voor mijn geestesoog passeeren, alsof er een film doorgespoeld werd – alles wat ik had gedaan. (...) Ik glimlachte, keek mijn grootvader aan en zei:

'Ik heb nooit iets met uw naam gedaan waarvoor u zich zou hoeven schamen.'

'Hij deed een stap naar voren en sloot me in zijn armen' (*Improvement Era*, maart 1947, blz. 139).

Eens kunnen wij ook voor de Heiland staan en ernaar verlangen Hem te omarmen. Ik hoor Hem al zeggen: 'Toen je gedoopt werd, nam je mijn naam op je. Wat heb je met mijn naam gedaan?' We behoren ernaar te streven zo te leven dat wij kunnen antwoorden: 'Ik heb nooit iets met uw naam gedaan waarvoor u zich hoeft te schamen.'

DE ARMEN VAN GEEST

Nadat Hij deze twee fundamentele zaligsprekingen had onderwezen, waarbij Hij uitlegde dat wij tot Hem komen door ons te laten dopen en de gave van de Heilige Geest te ontvangen, beschreef Christus de gezegende toestand van diegenen die de Geest ontvangen. Hij gaf ook aan hoe belangrijk nederigheid is voor het ontvangen van zijn Geest.

'(...) gezegend zijn de armen van geest, die tot Mij komen, want hunner is het koninkrijk der heme-

len' (3 Nephi 12:3). Pas als wij erkennen dat wij arm van geest zijn, zullen we ons 'ten diepste vernederen en worden gedoopt'. Dan worden wij gezegend door met de Geest van de Heer vervuld te worden (zie vs. 2).

President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat 'nederigheid een erkenning is van onze afhankelijkheid van een hogere macht' (*The teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 369). De Heiland en zijn profeten zijn grote voorbeelden van dit beginsel: 'Ik kan van Mijzelf niets doen' heeft Jezus gezegd, 'gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft' (Johannes 5:30).

Brigham Young heeft gezegd: 'Wij zijn niets – alleen maar wat de Heer van ons maakt' (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 343). En Mozes heeft gezegd: '(...) Hierdoor weet ik nu dat de mens niets is, hetgeen ik nimmer had verondersteld' (Mozes 1:10). In vergelijking met de rijke Geest van de Vader, zijn wij inderdaad 'arm'.

Zelf voel ik mij het nederigst wanneer ik erken dat, zoals koning Benjamin al onderwees, ik zelfs na een leven vol dienstbetoon en eerbetoon aan God nog steeds een onnutte dienstknecht zou zijn (zie Mosiah 2:20-21). Alle vermogens die ik heb – mijn vermogen om te denken, om te bewegen, zelfs de lucht die ik inademe – zijn gaven van God. Als ik alle momenten van mijn leven alleen zou toewijden aan de dienst aan Hem, zou ik God nog niets geven dat niet al van Hem was.

Mijn zontje had eens met kerst twee dollar nodig om een cadeautje

voor mij te maken. Op kerstochtend was hij daar zo opgewonden over dat hij, ondanks de vele glimmende pakjes met zijn naam erop, aandrong dat ik mijn cadeautje eerst openmaakte. Het was een penhouder voor kantoor – gemaakt van een potje dat hij versierd had met felgekleurde macaronischelpjes. Van de twee dollar had hij potloden en gum gekocht. Ik was blij met zijn onschuld en liefde. Vervolgens richtte hij zijn aandacht op zijn eigen geschenken.

Vergeleken met de overvloedige gaven die de Vader ons geeft – het leven, de verzoening, het evangelie, de profeten, de Schriften, de tempels – zijn onze gaven voor Hem als potjes, versierd met macaroni. Door het besef van het verschil tussen ons en de Vader, worden wij uiterst nederig en ontvangen wij zegeningen.

ALLEN, DIE TREUREN

‘En verder, gezegend zijn allen, die treuren, want zij zullen worden vertroost’ (3 Nephi 12:4). Ik geloof dat ik een groter begrip van deze zaligspreking heb gekregen sinds ik bisschop ben. Bisschoppen zien veel tranen: tranen van schuldgevoel die bij een belijdenis vergoten worden, tranen van rouw om de dood van een geliefde, tranen van leden van gezinnen waarvan niet allen lid zijn en die verlangen naar de zegeningen van de tempel, tranen van ouders die wenen om afgedwaalde kinderen, tranen van pijn die veroorzaakt wordt door

een oud, versleten lichaam. Ik heb ontdekt dat een zakdoek onmisbaar is voor een bisschop. Maar hoewel we wèl tranen kunnen drogen, is het troosten van een schreiende ziel heel wat anders.

Ik heb troost gevonden in de belofte die in de openbaring van Johannes gedaan wordt: ‘(. . .) en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn’ (Openbaring 21:4).

Jezus heeft gezegd: ‘Ik ben (. . .) het Begin en het Einde’ (SV, Openbaring 1:8). Hij is het einde van alle verdriet en schuld. Hij is het einde van pijn, van de dood, van lijden, zonde en tranen. Hij is het begin van vreugde, leven en vrede. Hij is het begin van genezing, waarheid en vervulling. Hij is het einde van rouw en het begin van vertroosting.

DE ZACHTMOEDIGEN

‘En gezegend zijn de zachtmoedigen,’ heeft Jezus gezegd, ‘want zij zullen het aardrijk beërven’ (3 Nephi 12:5). Mozes is beschreven als ‘een zeer zachtmoedig man, meer dan enig mens op de aarde’ (zie Numeri 12:3) – en toch had hij grote macht. Jezus heeft over zichzelf gezegd: ‘Ik ben zachtmoedig en nederig van hart’ (Matteüs 11:29) – maar geen ander mens op aarde bezat ooit grotere macht.

Een leider van de kerk kreeg eens een rondleiding door een bedrijf waarin een gigantische hydraulische

pers stond die oude auto’s in elkaar drukte tot kleine metaalpakketjes. De gids vroeg de man om zijn horloge af te doen voor een demonstratie. De man die de machine bediende legde het horloge in het apparaat, stelde het opnieuw in, en het bovenste persblad kwam hard naar beneden, maar stopte een millimeter boven het horloge. Vervolgens kwamen de zijanten hard naar elkaar toe, maar ook die stopten vlak voor het horloge. Toen pakte de bediener van de machine het onbeschadigde horloge en gaf het terug.

De goede man was ingenomen met de demonstratie, wendde zich tot zijn metgezellen, en zei: ‘We zijn zojuist getuige geweest van de beste demonstratie van zachtmoedigheid die ik ooit gezien heb. Zachtmoedigheid is grote macht die volledig beheerst wordt.’

ALLEN, DIE HONGEREN

EN DORSTEN

NAAR GERECHTIGHEID

‘En gezegend zijn allen, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld’ (3 Nephi 12:6). Wat is de gerechtigheid waarnaar de mens hongert en dorst, en die, bij zijn vervulling, geluk tot gevolg heeft?

Lehi en Nephi zagen in een visioen de boom des levens, ‘waarvan de vrucht begeerlijk was om iemand gelukkig te maken’ (1 Nephi 8:10). Ieder woord waarmee de vrucht beschreven werd – *zoet, wit, begeerlijk,*

'Ja, gezegend zijn zij, die (. . .) zich ten diepste vernederen en worden gedoopt, want zij zullen door vuur en door de Heilige Geest worden bezocht, en vergeving van hun zonden ontvangen' (zie 3 Nephi 12:2).

verkijselijk, kostelijk, en *verblijdende* – wordt in een vergelijking gebruikt: De vrucht is niet zomaar zoet, nee – 'zoeter dan ik ooit had geproefd'. De witheid ervan overtrof 'alle witheid'. De vrucht was 'boven alle andere vruchten te verkiezen'. 'De schoonheid ervan ging alle andere schoonheid verre te boven.' Hij was 'allerkostelijkst' en 'demeest verblijdende voor de ziel'. (Zie 1 Nephi 8:11-12; 11:8-9, 23.)

Toen enkele discipelen Hem verlieten, vroeg Jezus aan de Twaalf: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?'

Petrus antwoordde: 'Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven' (Johannes 6:67-68).

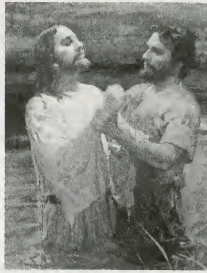
Wij komen tot Christus wanneer we, net als Petrus, beseffen dat niets ons zo kan vervullen of geluk brengen als de boom des levens en de bron van levend water van de Heiland.

DE BARMHARTIGEN

'En gezegend zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid bewezen worden' (3 Nephi 12:7).

Barmhartigheid is de eigenschap van de ziel die nodig is om vergeving te ontvangen; zij die anderen vergeven, zullen eigen overtredingen vergeven krijgen. Onze eigen tekortkomingen inzien maakt het makkelijker om anderen barmhartigheid te bewijzen.

Jesse W. Crosby had een interessante ervaring in Nauvoo met een vrouw die hij meenam naar Joseph Smith. Toen ze klaagde dat iemand

onwaarheden over haar rondvertelde, legde de profeet uit 'welke methode hij zelf gebruikte om dergelijke situaties aan te pakken. Als een vijand een naar verhaal over hem had verteld, wat al vaak gebeurd was, oordeelde hij niet meteen over die persoon, maar dacht even terug aan de tijd, de plaats en de achtergrond van het verhaal, om te zien of hij niet zelf door een onvoorzichtige uitspraak of handeling het fundament had gelegd waarop het verhaal gebaseerd was. Als hij tot de conclusie kwam dat hij dat inderdaad gedaan had, zo zei hij, dan vergaf hij in zijn hart de vijand en voelde zich dankbaar dat hij gewaarschuwd was voor een zwakte waarvan hij niet had geweten dat hij die had. Toen zei hij tegen die zuster dat hij wilde dat ze hetzelfde deed: in gedachten grondig nagaan of ze niet zelf onbewust het fundament had gelegd voor het schandaal dat haar zo ergerde.'

De zuster 'dacht enkele ogenblikken diep na en bekende toen dat ze dacht dat ze dat inderdaad gedaan had. Toen zei de profeet tegen haar dat ze de broeder die zijn goede

naam en haar vriendschap had geriskeerd om haar deze duidelijker kijk op zichzelf te geven, kon vergeven. De zuster (. . .) bedankte haar raadgever en ging weg in vrede' ('Stories from Notebook of Martha Cox, Grandmother of Fern Cox Anderson', manuscript uit de archieven van de kerk).

Als we kunnen leren naar ons innerlijk te kijken – zelfs als we vinden dat iemand anders de voorname schuldige is – zullen we merken dat we beter in staat zijn te vergeven en barmhartig te zijn. Dan zullen we meer als Christus worden.

DE REINEN VAN HART

'En gezegend zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien' (3 Nephi 12:8). In de Schriften staan verscheidene teksten over het zien van God: Mozes 'trachtte ijverig zijn volk te heiligen, opdat zij het aangezicht van God zouden mogen aanschouwen' (Leer en Verbonden 84:23). De Heiland heeft beloofd dat 'een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten dat Ik ben' (Leer en Verbonden 93:1). Zo is ons ook gezegd: Houdt 'uw oog alleen [gericht] op [Gods] eer' en 'Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien' (zie Leer en Verbonden 88:67-68). De reinheid die vereist is om God te zien, omvat ge-

**In een rede die overeenkwam met de bergrede die hij in
de oude wereld hield, zei Jezus tegen de vroegere Nephieten hoe
zij tot Hem moesten komen.**

hoorzaamheid, heiliging en een oog alleen op Gods eer gericht.

De Schriften bevatten talrijke voorbeelden van mensen die de benodigde reinheid van hart bereikt hadden en in staat waren om God of zijn boodschappers te zien en met hen te spreken. De houding die zij daarbij ten toon spreidden tekent een prachtig beeld van reinheid:

Op de weg naar Damascus zei Paulus: 'Here, wat moet ik doen?' (Zie Handelingen 22:10.) De jonge Samuël zei, overeenkomstig de instructies van Eli: 'Spreek, want uw knecht hoort' (zie 1 Samuël 3:10). Nephi zei: 'Ik zal heengaan en doen' (zie 1 Nephi 3:7) en 'ik moet gehoorzamen' (zie 2 Nephi 33:15). En Maria zei: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord' (zie Lucas 1:38).

Er loopt een rode draad door die uitspraken – een houding van gehoorzaamheid, een zuiverheid van motief, en een verlangen om de wil van de Heer te doen. Het oog is alleen op Gods wil en eer gericht.

DE VREDESTICHTERS

'En gezegend zijn alle vredestichters, want zij zullen de kinderen Gods worden genoemd' (3 Nephi 12:9). Om te begrijpen hoe wij een vredestichter kunnen worden, is het nodig om te weten waardoor vrede teweeg wordt gebracht. Paulus heeft uitgelegd: 'de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw' (zie

Galaten 5:22). Waar de Geest van de Heer zich bevindt, is er vrede. Een vredestichter is iemand die de Geest uitnodigt; waarop de Geest vrede schenkt.

President Heber J. Grant heeft eens het verhaal verteld van twee mannen die ruzie maakten over zaken. Ze gingen naar president John Taylor en vroegen hem om te beslissen over de aangelegenheid. President Taylor stemde daarin toe, maar zei: "'Broeders, voordat ik over uw zaak oordeel, zou ik graag een van de liederen van Zion voor u zingen."

'Nu was president Taylor een niet onverdienstelijk zanger, die onze heilige lofzangen prachtig en bezielend ten gehore kon brengen. Hij zong een van onze lofzangen voor de twee broeders. Toen hij de uitwerking ervan zag, merkte hij op dat hij nog nooit naar een van de liederen van Zion had kunnen luisteren zonder er nog een te willen horen, en daarom vroeg hij hen om te luisteren terwijl hij er nog een zong. Uiteraard stemden ze daarmee in. Ze leken er allebei van te genieten.'

De president zong nog een derde en een vierde lofzang. Toen hij klaar was, waren de twee mannen 'tot tranen toe bewogen. Ze stonden op, gaven elkaar de hand en vroegen president Taylor om hen te verontschuldigen (...) voor het in beslag nemen van zijn tijd. Ze vertrokken zonder dat hij gehoord had wat hun problemen waren' (*Improvement Era*, september 1940, blz. 522).

Dit beginsel kan ook werken in het huwelijk, in het gezin en in andere relaties. De Vader en de Zoon zijn de beste bron van vrede. Zij die de Geest van de Heer uitnodigen in hun leven en gezin te komen, zijn vredestichters.

En wanneer we elkaar en de wereld het heilsplan onderwijzen, worden we vredestichters en kinderen van Hem, 'Die de Grondlegger des vredes is, ja, de Here, Die Zijn volk heeft verlost' (Mosiah 15:18).

DE VERVOLGDEN

'En gezegend zijn allen, die om Mijn naams wil worden vervolgd, want hunner is het koninkrijk der hemelen' (3 Nephi 12:10). Het is moeilijk te begrijpen hoe wij gelukkig kunnen worden door vervolgd te worden. Misschien bestaat de zegen in het tegemoet treden van de vervolging zoals de profeten hebben gedaan. Joseph Smith, bijvoorbeeld, heeft beschreven wat de vervolging volgens hem voor hem gedaan had:

'Ik ben als een enorme, ruwe steen, die van een hoge berg rolt, en het enige polijsten, dat er wordt gedaan, is wanneer een of ander uitstekend deel er afgestoten wordt, wanneer het met iets anders in aanraking komt, en hevige aanbotsen tegen godsdienstige kwezelaars, priesterbedrog, oneerlijke advocaten en doctoren, liegende redacteuren, omgekochte rechters en leden van de jury, en het gezag van meinedige leiders, geruggesteund

**Paulus vroeg de Heer in een geest van
gehoorzaamheid en met een zuiver motief: 'Here, wat
moet ik doen?' (Zie Handelingen 22:10.)**

door gepeupel, godslasteraars, losbandige en verdorven mensen – ja, de ganse hel slaat er hier en daar een stuk af. Zo word ik een gladde, gepolijste pijl in de pijlkoker van de Almachtige' (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 275).

Joseph Smith besefte dat tegen spoed en vervolging je kunnen ontwikkelen en polijsten. Jakobus heeft gezegd: '(...) gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt' (Jakobus 1:3). Volharding en geduld zijn het besef dat alle dingen ons ervaring geven (zie Leer en Verbonden 122:7) en ons hart tot Christus kunnen keren.

**EEN LICHT
VOOR DE HELE WERELD**

Door het leven te leiden zoals de Heiland dat beschreef, kunnen we een licht zijn voor anderen. 'U is door Mij gegeven het licht van dit volk te zijn', heeft Jezus gezegd (zie 3 Nephi 12:14). De wereld moet zien dat een dergelijk leven zegeningen met zich meebrengt – niet alleen maar goede werken, maar ook de vreugde die we door die goede werken krijgen. Ze moeten zien dat, als ze tot Christus komen, ook zij dat geluk kunnen krijgen.

EEN GEBROKEN HART

Jezus besloot dit deel van zijn toespraak tot de Nephieten met de herhaling van zijn uitnodiging om tot Hem te komen: 'Ik heb u de wet en de geboden Mijns Vaders gegeven, dat gij in Mij zult geloven, en

dat gij u van uw zonden zult bekeeren, en met een gebroken hart en een verslagen geest tot Mij komen' (zie 3 Nephi 12:19).

Ik heb er vaak over nagedacht wat het inhoudt een 'gebroken' hart te hebben. Toen ik een jongen was, mocht ik mijn oom helpen paarden aan hun halster en tuig te wennen. We bonden ze vast, deden een sterk leren halster om het hoofd en maakten daar een stevig touw aan vast. Vervolgens deden we het touw om een solide houten paal die diep in de grond was verankerd. De veulens hadden een hekel aan het touw en worstelden er dagenlang mee, waarbij ze hun benen opstandig tegen de grond afzetten en zich vervolgens uit alle macht verzetten. Maar ze deden zichzelf alleen maar pijn. Uiteindelijk gaven ze zich gewonnen, waarna we ze konden benaderen en ze leren zich te laten leiden. Wanneer mijn oom het touw losjes over zijn geopende hand kon leggen, het veulen de rug toekeren en weglopen terwijl het dier hem volgde, dan zei hij: 'De wil van dit paard is gebroken.'

Een gebroken hart is een nederig hart, een gehoorzaam hart, een hart dat openstaat voor de Heiland. Waarom zou ooit iemand onder ons aarzelen om ergens heen te gaan waar de Heer ons heen zou leiden, wetend welke prijs Hij voor ons heft betaald door zijn liefde voor ons? Waarom zouden we het touw van het leven ooit van Hem weg willen rukken?

Ouderling Boyd K. Packer heeft

eens gezegd: 'Ik zei zo'n beetje tegen de Heer: "Ik ben niet neutraal en U kunt met me doen wat U wilt. Als U mijn stem nodig hebt, mag U 'm hebben. Het doet er niet toe wat U er mee doet, en U hoeft me niets af te nemen, want ik geef het allemaal aan U – alles wat ik bezit, wat ik ben"' (*That All May be Edified*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 272).

TOT CHRISTUS KOMEN

De eerste keer dat we met ons dochtertje van drie naar Temple Square in Salt Lake City (Utah) gingen, liet zij me zien wat het inhoudt tot Christus te komen. Toen we de hellingbaan in het bezoekerscentrum-noord opliepen, keek ze omhoog en zag het beeld van Jezus. Ze liet mijn hand los, keek me aan en zei, in een uiting van onuitsprekelijke liefde en enthousiasme: 'O, papa! Dat is Jezus!' Toen rende ze zo snel als ze kon naar Hem toe.

De Heiland heeft zelf gezegd: 'Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen, want derzulken is het koninkrijk Gods. Ziet, voor hen heb Ik Mijn leven afgelegd en het weder opgenomen; bekeert u daarom en komt tot Mij, gij eindigen der aarde, en wordt zalig' (3 Nephi 9:22). □

S. Michael Wilcox is leerkracht aan het HLD-instituut voor godsdienstonderwijs (gelegen naast de University of Utah) en is lid van de Wijk Draper 10 in de Ring Draper Noord-Utah.

GEWELDIG! GEWELDIG! GEWELDIG!

Donna Shin

We zaten met een aantal kerkleiders bij elkaar in de auto, onderweg naar een districtsconferentie in Wonju (Korea). Ik sprak met de raadgever in het presidium van het Zendingsgebied Seoul Korea. Ik was de vrouw van de zendingspresident.

Ik vroeg hem om te vertellen over zijn bekering tot het evangelie van Jezus Christus. Hij haalde zijn schouders op, kneep zijn oogleden samen, en schoof heen en weer op zijn plaats. 'Ik heb niets interessants te vertellen, zuster Shin', zei hij. Maar na wat aanmoediging vertelde Daeyoon Kim stukje bij beetje zijn 'oninteressante' verhaal.

Als jongen was hij een van die kinderen geweest, zoals er zoveel zijn in Korea, die de zendelingen overal nalopen. De zendelingen woonden vlakbij Daeyoons huis in Chinhae, en daardoor kon hij makkelijk bij ze zeuren om een praatje, een snoepje, een spelletje of iets anders leuks. Ze waren altijd geduldig en vriendelijk, waardoor hij ze erg aardig ging vinden. Na een tijdje liep hij ze ook na als ze naar de kerk gingen. Toen hij twaalf was, gaven enkele zendelingen hem de zendingenlessen en liet hij zich dopen. Omdat de zendelingen hem altijd hartelijk en liefdevol behandelden, bleef hij actief in de kerk.

Toen Daeyoon veertien was, werd de eerste landelijke conferentie van de kerk voor Korea aangekondigd, die in Seoul gehouden zou worden – de hoofdstad van het land. De profeet, president Spencer W. Kimball, zou uit Amerika komen!

Daeyoon vroeg zijn ouders enthousiast om toestemming om naar de conferentie te gaan. Ze maakten zich enige zorgen over de zeven uur lange busrit van Chinhae naar Seoul en aarzelden. Maar Daeyoon zou bij fa-

milieleden in Seoul kunnen overnachten en uiteindelijk gaven zijn ouders hem toestemming om erheen te gaan.

De dag van de conferentie brak aan en Daeyoon was helemaal opgewonden toen hij naar de fantastische woorden van president Kimball en de andere algemene autoriteiten luisterde. Maar omdat zijn plaatsje helemaal achterin de zaal was, kon hij de algemene autoriteiten beter horen dan zien. Het was teleurstellend om er zo dichtbij en toch zo veraf te zijn. In de onschuld van zijn jeugd boog hij het hoofd en bad dat hij eens president Kimball en andere algemene autoriteiten zou ontmoeten.

De volgende ochtend stapte hij op de bus voor de zeven uur lange rit naar huis. De bus hield ergens halt, en Daeyoon liep even weg om een ijsje te kopen in het nabijgelegen cafetaria. Toen hij de bus verliet, zag hij een Amerikaanse auto met een bumpersticker waar 'Gezinnen zijn eeuwig' op stond.

Terwijl het smeltende ijs van zijn hoorntje afliep, liep hij het cafetaria binnen in de hoop enkele Amerikaanse mormonen tegen te komen.

Plotseling sprong zijn hart op. Zijn gebed van de dag daarvoor zou niet jaren later maar die dag nog verhoord worden! Daar stond president Kimball aan de andere kant van het cafetaria. Vol vertrouwen door zijn positieve ervaringen met vele zendelingen, liep Daeyoon snel door het cafetaria, stak zijn hand uit en stelde zichzelf in eenvoudig Engels voor: 'Hallo! Ik ben Daeyoon Kim. Ik ben mormoon.'

President Kimball, die de gave bezat iedereen zich belangrijk te laten voelen, greep enthousiast Daeyoons kleverige hand en nodigde hem uit om aan zijn tafeltje te komen zitten. President Kimball haalde zijn

Hij was een van die kinderen, zoals er zoveel zijn in Korea, die de zendingen overal nalopen en hen vragen om een praatje, een snoepje, een spelletje of iets anders leuk.

zakdoek te voorschijn en veegde glimlachend het ijs van het gezicht van de jongen. 'Zijn je ouders ook moormoon?' vroeg hij.

'Nee', zei de jongen, zijn blik naar de grond gericht.

'Prima!' was onmiddellijk het antwoord van de president. 'Dan kun je ze helpen tot bekering te komen. Waar kom je vandaan, broeder Kim?'

'Chinhae, zeven uur rijden ten zuidoosten van Seoul. Ik ben alleen maar naar de conferentie geweest om u te horen spreken.'

'Ik ben heel erg trots op je toewijding waardoor je zo'n lange reis hebt volbracht!' zei president Kimball. 'Ik zal je voorstellen aan mijn vrouw en aan de algemene autoriteiten die met ons meereizen.' En hij stelde Daeyoon voor aan de andere bezoekers.

Al gauw was de bus weer klaar om verder te reizen en moest Daeyoon afscheid nemen. President Kimball pakte de hand van de jongen, keek hem in de ogen en zei: 'De kerk heeft jouw hulp nodig bij de opbouw van het koninkrijk in Korea, broeder Kim. Zul je op zending gaan? Zul je helpen het koninkrijk van God op te bouwen?' Daeyoon beloofde het stellig.

Toen omarmde president Kimball de jongeman, trok hem dicht tegen zich aan, en fluisterde in zijn oor: 'Geweldig! Geweldig! Geweldig!'

In de loop der jaren raakte Daeyoon verdiept in zijn schoolwerk en vervolgens in zijn universitaire studie, en soms was hij in de verleiding om niet naar de kerk te gaan. Maar dan hoorde hij het 'Geweldig! Geweldig! Geweldig!' in zijn gedachten en in zijn hart weerklinken. Hij wilde de heerlijke zegeningen van die aanvaarding echt waardig zijn, die eer van de president van de kerk. Hij ging getrouw naar de kerk, zelfs wanneer hij onder druk stond

van zijn ouders en leeftijdgenoten om dat niet te doen.

Toen hij student was, kwam Daeyoon een keer voor een bezoek thuis in Chinhae en zag een oude vriend van school die hem vroeger altijd bespottte omdat hij niet dronk. 'Ga je nog steeds naar de kerk nu je studeert?' vroeg de vriend.

'Ja,' antwoordde Daeyoon, 'en ik ben van plan dat mijn hele leven te doen.'

'Dat kan ik nou niet begrijpen', riep de vriend uit. 'Hoe kun je plezier hebben wanneer je gebonden bent door zoveel beperkingen? Zo zou ik nooit kunnen leven. Ik wil vrij zijn!'

Thuis dacht broeder Kim na over het feit dat zijn vriend meteen iets over de kerk gevraagd had. Toen ze elkaar de volgende dag tijdens de lunch weer zagen, zei Daeyoon: 'Ik wil op geen enkele wijze druk op je uitoefenen, maar je zou het misschien leuk vinden om eens kennis te maken met de zendingen van mijn kerk. Dat zal beslist een nieuwe ervaring voor je zijn.'

Tot vreugde van Daeyoon antwoordde zijn schoolkameraad: 'Waarom niet? Ik heb momenteel toch niets beters te doen.' En zo begon hij de zendingenlessen te volgen. Zijn levenswijze veranderde na elke les. Hij stopte met roken en drinken, hij bad met een eerlijke bedoeling, en hij was een gretig lezer van het Boek van Mormon. Bij de vierde zendingenles was hij al zo enthousiast dat hij zijn zuster uitnodigde om de lessen ook te volgen. En al gauw lieten zijn drie zusters, zijn vader en hij zich dopen. Een jaar later was deze schoolkameraad op zending in het Zendingengebied Taejon Korea, waar hij assistent van de zendingspresident werd – en dat allemaal nog voordat broeder Kim zelf een zendingsoep had ontvangen.

In diezelfde periode had Daeyoon ook de hand in de bekering van zeven van zijn studievrienden.

Als voltijdzending was Daeyoon onder andere werkzaam als assistent van de president van het Zendingsgebied Seoul Korea, waarnaast hij bovendien veel bekeerlingen doopte.

Voor zijn zending had Daeyoon de inwijding van de Seoul-tempel bijgewoond, bij welke gelegenheid hij had kennism gemaakt met zuster Jeanhyun Baek. Niet lang daarna waren ze huwelijksplannen aan het maken. Daeyoon vertelde haar over zijn belofte aan president Kimball om op zending te gaan. En hoewel zuster Baek al op zending was geweest, besloot ze een tweede zendingsoproep te aanvaarden in de periode dat Daeyoon op zending was.

Tien dagen na zijn ontheffing als zending, trouwden Daeyoon en Jeanhyun in de Seoul-tempel. Ze hebben nu een dochtertje, Euigin. Later was broeder Kim werkzaam als president van het District Kang Neung Korea.

Momenteel woont hij met zijn gezin in de Verenigde Staten, waar hij een doctoraalstudie volgt in voedingsleer voor dieren. Daeyoon is van plan om na het voltooien van die studie terug te keren naar Korea om daar les te geven aan een universiteit.

Wanneer hij getuigt van zijn liefde voor de Heer, spreekt hij de hoop uit dat de Heiland hem eens zal omarmen zoals president Kimball had gedaan – en in zijn oor zal fluisteren: 'Geweldig! Geweldig! Geweldig!' □

Donna Shin is de echtgenote van voormalig zendingspresident Paull H. Shin van het Zendingsgebied Seoul Korea.

FOTOGRAFIE: JED CLARK

ONS GELO

HLD-K

Richard G. Oman

Enige jaren lang heeft het personeel van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst kunstwerken verzameld die gemaakt zijn door leden van de kerk. Wij beschouwden alles uit die verzameling als HLD-kunst, eenvoudig omdat het door kerkleden was gemaakt. Onlangs hebben we echter onze blik verscherpt en nu verzamelen we kunst dat een of ander HLD-thema vertoont. De meeste werken zijn spontaan door HLD-kunstenaars gemaakt als getuigenis aan de wereld van hun geloof.

Er zijn overigens HLD-kunstenaars die schitterende werken creëren zonder een religieus thema. Wij proberen die kunstenaars aan te moedigen om te overwegen evangelische onderwerpen in hun werk af te beelden. Soms draagt die aanmoediging een persoonlijk karakter en soms nodigen wij alle HLD-kunstenaars uit om een werk met een evangelische inslag te scheppen als inzending voor de internationale kunstwedstrijd die van het museum uitgaat.

De werken die we tot dusver hebben verzameld, laten zien dat het woord *kunst* vele uitdrukkingsvormen omvat. Naarmate de evangelieboodschap de hele wereld bereikt en het ledental van de kerk zich onder de vele culturen verbreidt, zien we dat kunst ook tex-

DOOF UITEN

KUNST

tiele werkvormen, keramiek, schilder- en tekenkunst, sieraden, quilts, borduur- en weefkunst en vele andere kunstvormen kan inhouden.

De meeste kunstwerken in het museum vallen onder de noemer volkskunst: het vastleggen van ons leven binnen de omraming van onze eigen cultuur. Wat u op de volgende bladzijden ziet, is een voorbeeld van ware HLD-kunst, waardoor wij eraan worden herinnerd dat wij, ondanks de grote culturele verschillen in de kerk, een volk zijn dat in de Heiland gelooft. Daarnaast wordt ons duidelijk dat niet politieke, economische of technologische macht belangrijk is, maar geloof, verbonden en goede werken. □

Richard G. Oman, een van de hoofdconservators van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst in Salt Lake City, maakt deel uit van de Ring East Millcreek Utah.

'Het eerste visioen', een 1 meter lange batik van Joni Susanto uit Jogjakarta (Indonesië). Broeder Susanto, de derde generatie in zijn familie die de batikkunst beoefent, heeft dit doek gemaakt voor de internationale kunstwedstrijd 1991 die uitgaat van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.

Rechts: De van origine Zwitserse schrijnwerker Frederich Dietrich heeft deze kast (228 cm hoog) gemaakt in Salt Lake City in 1986. De beschildering is van Rosalinde Lipp en haar zoon Gerhart, die afkomstig zijn uit Oostenrijk. Deze versiering, in de stijl die kenmerkend was voor Boven-Oostenrijk in de jaren dertig van de vorige eeuw, is een afbeelding van de herstelling van het Melchizedeks priesterschap, de zendelingen, de Salt Lake-tempel en de doop. Zuster Lipp is sindsdien naar haar geboorteland teruggekeerd, waar zij bekendheid geniet als vooraanstaand volkskunstenaar.

'Welkom plaque', een polychrome houtsnede (76 cm hoog) van Joseph H. Fisher (1856-1940) uit Meadow (Utah). Deze plaque is of het oorspronkelijke werk, of gebaseerd op de oorspronkelijke houtsnede die destijds het spreekgestoelte versierde van de Wijk Meadow. De symbolische afbeelding van duiven, liefdevol ineen-gestregelde handen en rozen herinnerde de wijkleden aan de noodzaak elkaar lief te hebben en er samen aan te werken om de wildernis te laten bloeien als een roos.'

Heber J. Grant, die later, van 1918 tot 1945, president van de kerk zou zijn, was een van de eerste HLD-zendelingen in Japan. Hij kwam in het bezit van deze cloisonné vaas (email ingelegd op metaal) met een afbeelding van Temple Square met de Wasatch Mountains op de achtergrond, aangebracht op een traditionele Japanse waaier.

THE FLOCK OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER DAY SAINTS

COME TO THE HOUSE OF THE GOD OF JACOB HE WILL TEACH US OF HIS WAYS

AND THE DESERT SHALL REJOICE AND BLOSSOM AS THE ROSE

PRES. JOHN TAYLOR

SALT LAKE TEMPLE

PRES. JOSEPH SMITH

ST. GEORGE TEMPLE

PRES. BRIGHAM YOUNG

LOGAN TEMPLE

SEA GULL MONUMENT

PRES. DAVID H. MCKAY

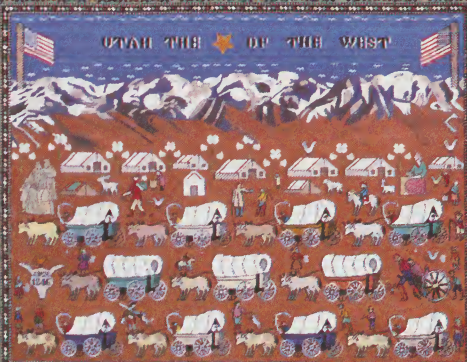
LOS ANGELES TEMPLE

MANTI TEMPLE UTAH

PRES. LORENZO SNOW

UTAH THE STAR OF THE WEST

LET THEM COME & HOW WILL THEY THEM WELL ALL WELL ALL WELL

PRES. WILFORD WOODRUFF

LAFAYETTE TEMPLE

KANSAS TEMPLE

PRES. JOHN TAYLOR

DODGE FALLS TEMPLE

PRES. GEORGE A. SMITH

ALBANY TEMPLE

PRES. JOSEPH SMITH

Links: Ruben Ouzonian (1894-1974) en zijn vrouw Mary (1908-1991), die afstammen van een lange lijn Armeense tapijtwevers, zijn vroeg in de jaren vijftig begonnen met het weven van dit tapijt in Aleppo (Syrië) terwijl zij wachtten op hun visum om naar de Verenigde Staten te mogen emigreren. Het werk was af in 1955. Op het tapijt, dat 182 cm bij 243 cm meet, zijn alle presidenten van de kerk en alle tot dan gebouwde tempels te zien.

Links: Lucy McKelevy uit Bloomfield (New Mexico), een vooraanstaand pottenbakster onder de Navajo Indianen, heeft in 1988 deze 35cm hoge pot gemaakt. Laman, Lemuël, Nephi en Sam – figuren uit het Boek van Mormon – komen er op voor. De slangachtige figuur onderaan de pot stelt de 'waterslang' of 'witte god' voor die de Pueblo Indianen heeft geleerd hoe ze moeten leven. Dit soort potten wordt zonder pottenbakkerswiel gemaakt, beschilderd met kleuren die worden verkregen uit mineralen en gekookt plantesap, en gebakken in een open houtvuur.

Rechts: Deze plaque (diameter 91 cm) die een afbeelding laat zien van Lehi's visioen van de boom des levens (zie 1 Nephi 8), is gesneden door Victore de la Torres uit Caracas (Venezuela), een beroepskunstenaar die oorspronkelijk uit Ecuador komt.

Onder: Deze mola (43 cm breed), die in het begin van de jaren tachtig is gemaakt door een Indiaanse zuster van de Cunja stam op de San Blas-eilanden van Panama, geeft de Salt Lake-tempel te zien. Mola's worden gemaakt door verschillende lagen stof op elkaar te stikken en vervolgens door de lagen heen te knippen om de juiste kleur te voorschijn te brengen – een soort omgekeerd applicatiewerk. Mola's werden vanouds gemaakt als panelen bestemd voor de voorkant van een blouse.

Boven: Deze eveneens 43 cm brede mola, die de doop van Jezus weergeeft, is ook in het begin van de jaren tachtig door een zuster op de San Blas-eilanden gemaakt. Het gezicht op de zon stelt God de Vader voor die op de gebeurtenis neerkijkt. De papagaai in de boom is voor de San Blas-Indianen, net als voor ons de duif, het symbool van de Heilige Geest. (Zie ook de reproductie op de binnenzijde van de achteromslag.)

UIT DE SCHADUW DES DOODS LIEFDE

Ik kan me alleen maar stukjes en beetjes herinneren van die dag in september 1986. Wel kan ik me herinneren dat ik naar mijn werk ging, maar niet dat ik naar huis ging. En de vergadering die ik als jonge-vrouwenpresidente van de Ring Salt Lake Sugarhouse met een nieuwe JV-presidente van een wijk hield, kan ik me ook niet meer voor de geest halen. Maar zij zegt dat ik haar wel degelijk bezocht heb en dat ik haar huis om ongeveer half zeven 's avonds verliet. Na die vergadering moet ik besloten hebben met de auto naar Emigration Canyon te rijden (ten oosten van Salt Lake City), want dat was de plek waar een andere automobilist, die dronken was en hard reed, mijn auto ramde.

Door het ongeluk lijd ik aan geheugenverlies en verloor ik bijna het leven. En toch heeft die ervaring in zekere zin een wonder voor me tot stand gebracht, ondanks de maandenlange pijn en angst. Daardoor ben ik ervan overtuigd tot in het diepste van mijn ziel dat God van ons allemaal houdt en dat Hij voor ons zorgt op manieren die wij slechts zelden inzien.

Ik zal die rit naar Emigration Canyon waarschijnlijk ondernomen hebben om te genieten van de herfstkleuren en wat vrije tijd door te brengen vóór de volgende vergadering, met het JMJV-comité van de ring. Wat de reden voor mijn aanwezigheid daar ook was, hij is me duur komen te staan. Toen ik een bocht nam, verscheen er ineens een andere auto aan mijn kant van de weg. Het werd een frontale botsing. Mijn auto werd volledig vernield en ik zat erin bekneld. Toen het ambulancepersoneel me eindelijk uit de auto had weten te krijgen, waren ze ervan overtuigd dat ik het niet zou overleven. Het verslag dat met mij mee naar het ziekenhuis werd gestuurd, bevatte de woorden 'dood of stervende'.

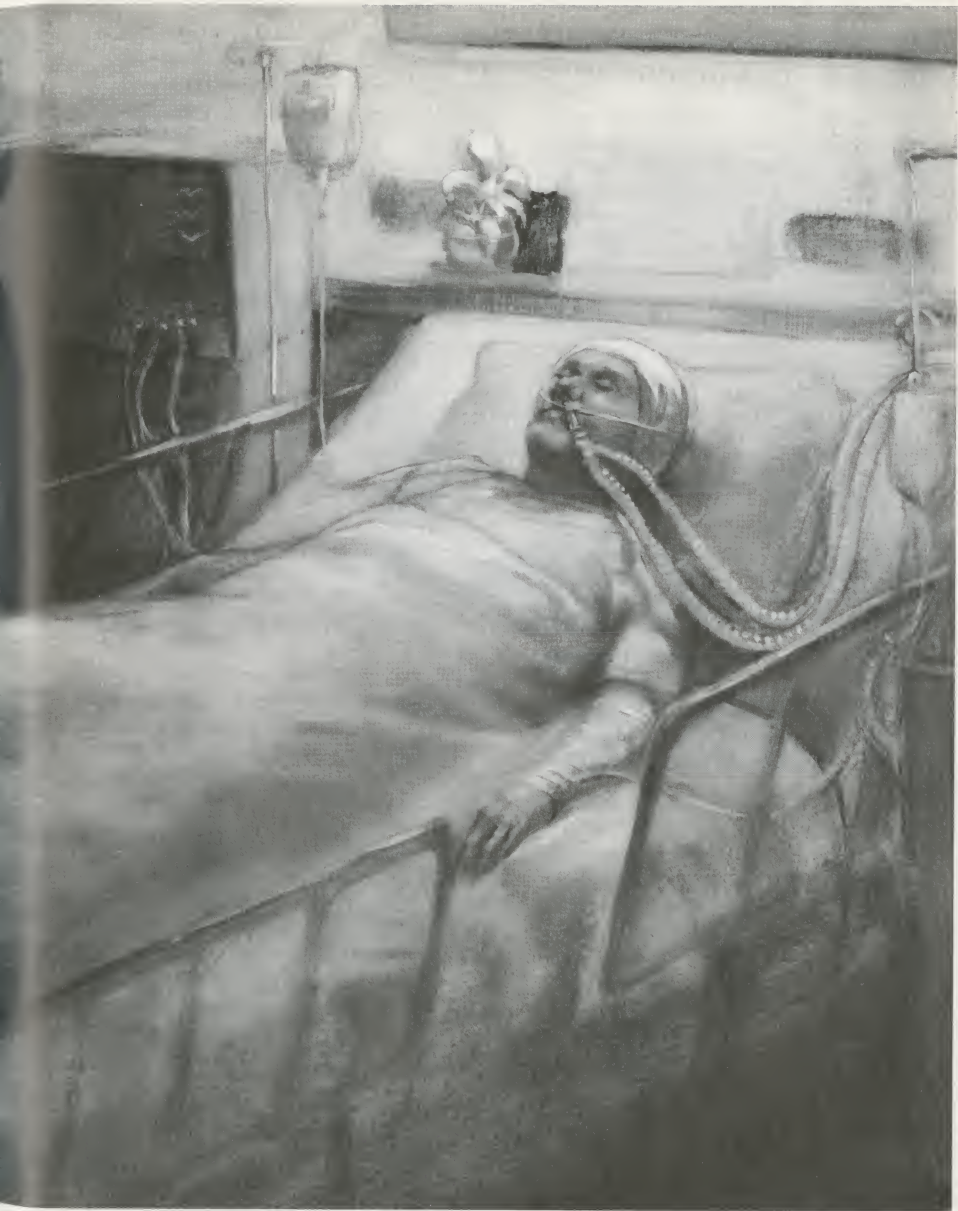
Mijn milt was op twee plaatsen gescheurd, mijn middenrif was opengereten en mijn linkerlong was in elkaar geklapt. Ik kon nauwelijks ademen. Ik had veel andere ernstige inwendige kwetsuren, en er was iets diep in mijn linkerbeen gedrongen, wat de zenuwen had beschadigd. Mijn linkerarm was opgehaald, mijn rechterenkel gebroken, mijn schedel had ernstige scheuren opgelopen en mijn nierbekken was op vier plaatsen gebarsten.

Op de eerste-hulpafdeling troffen de artsen voorbereidingen om een buisje in mijn longen in te brengen, om ze weer te laten zwellen, maar ze kregen de ingeving om dat niet te doen. In plaats daarvan lieten ze me met spoed naar de operatiekamer rijden, waar ze erachter kwamen dat de inwendige schade zo ernstig was dat het inbrengen van dat buisje waarschijnlijk mijn dood zou hebben betekend.

Het enige identiteitsbewijs dat ik bij me had, was mijn tempelaanbeveling. Aan de hand daarvan probeerde men mijn familie te pakken krijgen, en nam men contact op met mijn bisschop, John Pruess, die er uiteindelijk in slaagde om mijn moeder te bereiken.

Mijn jongste broer, Cal, en zij kwamen rond twee uur 's morgens aan in het ziekenhuis. Mijn operatie was toen al voorbij, en dokter Nelson verontschuldigde zich dat hij niet op toestemming gewacht had. Het ziekenhuispersoneel was niet in staat geweest om meteen mijn familie te bereiken, en mijn gewonde lichaam had onmiddellijk ingrijpen vereist. Toen mama erachter kwam hoe ernstig mijn verwondingen waren, raakte ze bijna in een shocktoestand.

Cal belde mijn zuster Marguerite en vroeg haar om de rest van de familie in te lichten. Zij zei dat ze onmiddellijk voor me begon te bidden. Op dat moment kwam er een sterk gevoel van rust over haar, en kreeg

ze de ingeving: 'Vertrouw op Mij. Ze is in goede handen. Ik heb haar situatie in de hand. Ik weet wat het beste voor haar is, en Ik ben almachtig.' Ze vroeg zich af of dat inhield dat ik op dezelfde manier in Gods handen zou zijn als onze vader, die twee jaar daarvoor was overleden. Ze begon weer te bidden, en voelde dat alles goed zou komen voor me en dat ik spoedig zou trouwen. Ze vroeg zich af waarom de Heer haar dat vertelde, maar kwam tot de conclusie dat het waarschijnlijk de beste manier was om haar te troosten.

In die periode ging ik eigenlijk met niemand in het bijzonder om en had ik zeker geen trouwplannen. Ik was 49 en had me er al lang geleden mee verzoend dat ik alleen zou blijven. Jarenlang had ik het er moeilijk mee gehad dat mij in mijn patriarchale zegen een huwelijk was beloofd, en dat ik toch nog ongehuwd was. Soms vroeg ik me af of de Heer wel wist dat ik bestond. Het kwam zelfs wel voor dat ik dacht dat ik niet belangrijk was voor Hem, omdat ik niet meer was dan een doorsnee vrouw – geen belangrijk persoon.

Maar door het ongeluk veranderde dat allemaal. Toen mijn zuster Esther over het ongeluk hoorde, vroeg ze zich af waarom de Heer me niet beschermd had. Ik was tenslotte een actief lid van de kerk. Zij kreeg de ingeving: 'Waarom denk je dat ik haar niet beschermd heb?' Ik weet zeker dat de Heer me wel degelijk beschermd heeft. Hij heeft mijn leven behouden en me beschermd tegen de soort verwondingen die me invalide zouden hebben gemaakt. En op de eerste-hulpafdeling heeft hij me beschermd door de artsen de ingeving te geven het juiste te doen. Maar boven alles liet Hij mij een glimp opvangen van zijn bijna overwelddigende liefde.

De ochtend nadat ik in het ziekenhuis was opgenomen, zalfden Cal en een lid van de bisschop van mijn wijk mij. Cal aarzelde niet en beloofde me beterschap. Later zei hij dat hij hetzelfde had gevoeld als Marguerite: dat ik spoedig zou trouwen.

Ik bleef een week op de afdeling intensive care, waar ik aan allerlei apparaten lag die me hielpen ademen en die mijn toestand in de gaten hielden. Buiten mijn ringpresident was het die eerste paar dagen alleen aan mijn familieleden toegestaan om mij te bezoeken. Ik was weliswaar bij bewustzijn, maar kon niets zeggen. Ik was zo zwaar onder invloed van medicijnen dat ik me erg weinig herinner van die eerste twee weken. Ik herinner me vooral enkele keren dat bepaalde mensen me kwamen opzoeken.

Toen ik de intensive care eenmaal verliet, was ik helder en kon ik weer praten. Maar ik was erg afhankelijk geworden en wilde voortdurend een familielid bij me hebben. Daarom stelden zij een rooster op en kwamen om de beurt bij me zitten. Ik had erg veel pijn.

Het eerste wat ik me bewust werd, was een voortdurend gevoel van liefde. Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit eerder zo veilig had gevoeld. Ik voelde me volledig omgeven door Gods liefde. Dat gevoel was zo intens dat ik het nog steeds niet goed kan omschrijven. Ik was me verder sterk bewust van de liefde die mijn familieleden voor me hadden, en daar voelde ik me ook door omgeven.

En dat gevoel nam alleen nog maar toe naarmate ik me bewust werd van andere mensen. Mijn raadgeefsters in het JV-presidium bezochten me bijna dagelijks en ik voelde hoe bezorgd ze om mij waren.

Ik voelde dat allemaal in het diepst van mijn ziel. Ik denk dat het die liefde was die me hielp om de bijzonder moeilijke tijd die op het ongeval volgde te doorstaan.

De Heer zegende me de daaropvolgende maanden op veel manieren. Ik weet niet hoe, maar ik wist dat ik van al mijn verwondingen zou herstellen en dat ik weer een volkomen normaal leven zou leiden. Ik wist dat als ik wilde herstellen, ik geen kracht moest verspillen door de man te haten die me dit had aangedaan. Ik concentreerde me op mijn genezing in plaats van op wat niet goed was. Ik wist dat de Heer me hielp mijn aandacht op liefde en andere mensen gevestigd te houden, in plaats van stil te staan bij de ontzettingen van het ongeluk.

Toen ik twee en een halve week in het ziekenhuis was, zeiden de artsen dat ik ontslagen kon worden. Maar ze stelden wel voor om me door mijn familie naar een herstellingsoord te laten brengen. De gedachte aan die verhuizing maakte me bang. Ik herinner me dat ik Cal smeekte de Heer te vragen wat we moesten doen. Ik had sterk op de Heer gesteund en ik wilde geen enkele beslissing nemen zonder Hem te raadplegen. Ik had weliswaar mijn familieleden, op wie ik ook sterk had gesteund, maar ik wist dat boven alles de Heer voor me zorgde.

Op 20 september werd ik overgebracht naar een herstellingsoord. De hoeveelheid medicijnen werd gehalveerd, waardoor ik me beter bewust werd van wat er om me heen gebeurde. Een week lang deed ik enorm mijn best om mijn krachten te herwinnen en te leren

'De Heer zei in een zegen tegen me dat Hij mijn leven had verlengd en wilde dat ik er een vreugdevol, gelukkig leven van zou maken', zegt zuster Tucker, hier op haar huwelijksfoto met haar echtgenoot, Jerry.

mobiel te worden ondanks mijn gebroken botten. Toen werd ik naar Cals huis gebracht. Ik waardeerde het dat zijn vrouw en hij me bij hen lieten logeren. Het was fijn om bij hen thuis te zijn. Zijn kinderen kwamen na school naar mijn kamer en vertelden me wat ze die dag hadden gedaan. Hun bezoekjes hielpen me enorm om terug te keren naar het gewone leven.

In het ziekenhuis was ik zo zwaar onder de invloed van medicijnen geweest dat ik wel wist waar ik was, maar me niet op een bepaalde gedachte kon concentreren. Maar nu kreeg ik geen medicijnen meer. De eerste paar nachten bij Cal thuis was ik bang om te gaan slapen. Ik had het gevoel dat mijn greep op het leven zo zwak was, dat ik misschien 's morgens niet meer wakker zou worden. Wanneer ik 's nachts wakker lag, begon ik na te denken over de verschrikkingen van

wat er met me gebeurd was en over mijn verwondingen. Ik beseftte dat ik dood had kunnen zijn, of blijvende lichamelijke schade had kunnen oplopen.

Wanneer ik 's nachts bang werd, wendde ik me tot de Heer om hulp. Er kwam dan bijna meteen een vredig gevoel over me en ik werd me bewust van de vele zegeningen die Hij me had gegeven. Ik werd dan omgeven door een gevoel van grote rust, en viel in slaap. Bij die gelegenheden voelde ik me overweldigd door de goedheid en liefde van mijn Hemelse Vader.

Ongeveer zeven weken na het ongeluk kon ik naar huis. Mijn familieleden bleven het grootste deel van die dag bij me om me te helpen thuis weer te wennen, maar daarna bracht ik mijn eerste zondagochtend alleen thuis door. Dat was erg moeilijk. Nadat ik voort-

durend mensen om me heen had gehad en omringd was geweest door hun liefde, voelde ik me die dag verschrikkelijk eenzaam – eenzamer dan ik me ooit gevoeld had. Eerder had ik al de verschrikkelijke frustraties gehad van het alleen zijn en van het verlangen om kinderen te krijgen. Maar nu, nadat ik helemaal omgeven was geweest door de steunende liefde van mijn familieleden, vroeg ik me af of ik mijn leven alleen nog wel aankon.

Die middag kwam Jerry Tucker bij me op bezoek. We hadden elkaar leren kennen door zijn roeping als hogeraadslid voor de jonge-vrouwen, en ik vond het dus niet zo verbazend dat hij me bleef bezoeken. Maar toen hij me maanden later een huwelijksaanzoek deed, vroeg ik me af of ik mijn eigen gevoelens juist interpreteerde. Ik neem aan, en dat vind ik vanzelfsprekend, dat ik er behoefte aan had dat anderen me verzekerden dat mijn oordeel en mijn ideeën hierover goed waren. Omdat de Heer me zo nabij was geweest tijdens de crisis van het ongeluk, en daarna tijdens het langzame genezingsproces, en omdat mijn familieleden me zo enorm gesteund hadden, had ik behoefte aan hun goedkeuring en hun raad – ik vond mijn eigen inzicht niet voldoende.

Dus begon ik te bidden over Jerry's aanzoek. Op een dag werden mijn gebeden verhoord toen ik overspoeld werd door een enorm gevoel van rust. Toen wist ik dat het mijn tijd was om te trouwen. Ik wist ook dat de Heer me niet had verlaten en dat Hij me niet zou onthouden wat Hij me beloofd had. Jerry en ik traden op 12 februari 1987 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk.

Ik heb wel eens gewenst dat ik de zekerheid die ik door deze ervaring heb gekregen kon delen met mijn alleenstaande vrienden en vriendinnen. Ik ben er sterk van overtuigd dat onze Hemelse Vader er altijd is om voor ons te zorgen, ook al kunnen we soms niet inzien of begrijpen wat er met ons gebeurt.

Ik genas uiteindelijk van al mijn verwondingen. Maar ik zal nooit meer de oude worden. Ik heb zoveel dingen geleerd die ik dacht te weten, maar eigenlijk toch niet wist. Nu heb ik veel meer geloof en vertrouwen in de Heer. Ik weet dat Hij leeft. Ik heb zijn invloed op mijn leven gevoeld.

Ik heb ondervonden dat er wel degelijk ook met gewone mensen wonderen gebeuren. Voorheen vond ik mezelf niet zo bijzonder, maar nu weet ik dat ik *wel* bijzonder ben, want ik ben een dochter van God. We zijn

allemaal bijzonder, want we zijn kinderen van een liefhebbende Hemelse Vader. Dat zie ik nu echt als realiteit.

Voor mijn ongeluk wist ik niet hoe ongelooflijk aardig en liefhebbend God is. Ik ben er zeker van dat ik de intensiteit van zijn liefde ook nu nog niet doorgrond kan, maar ik voel dat die veel groter is dan wij weten. Ik weet dat zelfs als ik gedood was of invalide was geraakt, de Heer voor me had gezorgd en me had gezegend op manieren die Hij het beste voor me vond.

Ik leerde hoe belangrijk het is om te bidden. Ik kon de kracht voelen die uitging van de gebeden die voor me werden uitgesproken. Als ik nu tot de Heer bid om Hem te vragen voor mijn geliefden te zorgen, heeft dat een bijzondere betekenis voor me. Als er iets naars zou gebeuren, zou ik willen dat Hij met hen was zoals Hij met mij was. Toen mijn wonder gebeurde, gingen er uren voorbij voordat er iemand van wist en kon beginnen met bidden – maar hoeveel keer hadden mijn familieleden mij voor die tijd al niet in hun dagelijks gebed genoemd?

Ik heb ook geleerd over vreugde. De Heer zei in een zegen tegen me dat Hij mijn leven had verlengd en wilde dat ik er een vreugdevol, gelukkig leven van zou maken. Ik begrijp nu dat Hij het belangrijk vindt dat wij gelukkig zijn. Ik vind overal in de Schriften teksten over vreugde. Ik zie nu veel duidelijker dat het evangelie een evangelie van vreugde is.

En ik heb geleerd hoe waardevol onze gezondheid is. Ons lichaam is een bijzondere zegen, en gezondheid is iets om te koesteren. Ik voel een dringende behoefte om mijzelf goed gezond te houden. Onze Hemelse Vader heeft ons het leven gegeven, en alles wat wij bezitten. Het is aan ons om te zorgen voor wat Hij ons gegeven heeft.

Er was iets verschrikkelijks met me gebeurd, maar ik ontving zoveel zegeningen dat ik nog steeds het gevoel heb in de schuld te staan bij de Heer. Ik ben Hem meer schuldig dan ik ooit kan vergoeden. Niet dat ik denk dat hij een 'vergoeding' wil. Hij wil mijn liefde. Hij wil dat ik gelukkig ben – en dat zal ik zijn naarmate ik Hem liefheb en dien met heel mijn ziel, en mijn vreugde deel met de mensen om mij heen. □

Lois Owen Tucker is lid van de Wijk Emerson in de Ring Salt Lake Sugarhouse.

'Dopen in de wateren van Alma' van Henri-Robert Bresil

Broeder Bresil, een van de eerste Haïtitanen die lid werden van de kerk, is een vooraanstaand kunstenaar in zijn land. Hij heeft in de Verenigde Staten en in Europa geëxposeerd. Dit werk, dat 60 cm bij 20 cm meet, werd geschilderd in 1988 en hangt nu in het Museum voor Kerkgeschiedenis en kunst in Salt Lake City. (Zie 'Ons geloof vullen', blz. 36.)

De heiligen van het Caribische land Haïti ervaren het evangelie als een geweldige bron van kracht en hoop. Het helpt hen het hoofd te bieden aan moeilijke economische en sociale omstandigheden en draagt bij tot de eenheid in gezinnen zoals dat van Wilhelmina Price-Olivier en haar kinderen: Jean Emmanuel, de tweeling Daniel en David, en Sandra. (Zie 'Hoop voor de Haïtianen', blz. 10.)

PBMA 9111 DU

91991 120
DUTCH